

rood

#16

Belgie - Belgique
P.B.
1/9352
Afgiftekantoor Brussel 7

PRIJS: 1,50 EURO
JAARGANG 38 • OKTOBER 2005
MAANDBLAD
WWW.SAP-POS.ORG

De wereld begrijpen om de wereld te veranderen

Tijd voor actie tegen het NEOLIBERALISME

Exclusief interview met
Ahmet Saadat, PFLP,
in de gevangenis van
Jericho, Palestina



De WOFPP, Women's Organization for Political Prisoners, is een Israëlische organisatie die ontstond in 1988 bij het begin van de eerste Intifada. Sindsdien werden zusterorganisaties opgezet in verschillende landen, zoals Zwitserland, Frankrijk of de VS. In België wordt die rol gespeeld door de Belgische vrouwen solidair met de WOFPP. Een gesprek met Thérèse Liebmann, lid van deze groep.

INTERVIEW DOOR CÉLINE CAUDRON

Solidariteit met gevangen Palestijnse vrouwen!

THÉRÈSE LIEBMANN : In de periode dat de WOFPP opgericht werd, begonnen we er ons rekenschap van te geven dat de Palestijnse vrouwen politiek even geëngageerd waren als vele mannen en dat ook zij aanwezig waren onder de politieke gevangenen. Amnesty International hield zich echter niet met die vrouwen bezig omdat verschillende onder hen ervan verdacht werden geweld te hebben gebruikt. In Tel Aviv hebben een aantal vrouwen dan de WOFPP opgericht om die politieke gevangenen te verdedigen, en om te eisen dat de opsluiting in menselijke omstandigheden zou gebeuren. De politieke gevangenen worden beschouwd als een gevaar voor de veiligheid van de staat Israël. Het feit dat Israëlische vrouwen hen specifiek willen verdedigen, en hen onderscheiden van vrouwen die gemeenrechtelijk opgesloten zitten, stoort de autoriteiten enorm.

Hoe functioneert de WOFPP ?

T.L.: De WOFPP verspreidt nieuws over de politieke gevangenen. In de eerste plaats in Israël, omdat de meeste Israël's geen weet hebben van wat werkelijk gebeurt in de Palestijnse territoria. Vervolgens over de hele wereld, via banden die we hebben in verschillende landen, waaronder België.

Het tweede type van acties is de verdediging van de opgesloten vrouwen. Met de WOFPP verzamelen we

financiële middelen om advocaten te betalen. Politieke gevangenen kunnen niet of nauwelijks bezoek ontvangen, en dan enkel van hun familie in eerste graad. Het Palestijnse grondgebied is afgegrensd, en de gevangenen bevinden zich in Israël. De verplaatsing neemt uren in beslag, voor een bezoekje van nauwelijks 20 minuten, achter tralies of een venster. De advocaten functioneren vaak als het enige doorgeefluik met de familie.

Tenslotte zamelt de WOFPP ook fondsen in zodat de gevangenen een voedselsupplement kunnen kopen aan de kantine van de gevangenis, en noodzakelijke hygiënische producten.

In welke omstandigheden zitten die vrouwen opgesloten?

T.L.: De politieke gevangenen, vooral Palestijnen en soms Israël's, zitten allemaal vast in Israëlische gevangenis. Vrouwen worden er in aparte vleugels geplaatst. Lange tijd werden politieke gevangenen gemengd onder gemeenrechtelijke gevangenen. Die laatste, allen Israëlische, pakte de politieke gevangenen vaak hard aan, en de bewakers kwamen niet tussen. Enkele jaren geleden kon de WOFPP bedingen dat de politieke gevangenen gescheiden werden van de gewone gevangenen.

Naast de slechte voeding, het gebrek aan

medische zorgen, propere kleren of hygiënische producten, bijna onbestaande familiebezoeken, het tekort aan bedden, de ontberingen, vernederingen en folteringen, ondergaan die politieke gevangenen ook moeilijkheden die inherent zijn aan hun vrouw-zijn, waar de gevangenisautoriteiten geen rekening mee houden. Israël houdt zwangere vrouwen vast die vaak moeten baren in verschrikkelijke omstandigheden, met vastgebonden benen. De zuigelingen groeien vervolgens op met hun moeder in precaire omstandigheden, tot aan de leeftijd van twee jaar. Ook veel heel erg jonge vrouwen zitten gevangen, ook al verschijnt dat niet in de statistieken door de manoeuvres van de Israël's - ze beschouwen de Palestijnen als volwassen vanaf 16 jaar, en ze wachten met het proces tot de gevangenen meerderjarig zijn.

Vaak wordt ook gebruik gemaakt van administratieve opsluiting. Dit type detentie duurt normaal zes maanden en houdt geen veroordeling in. Maar die zes maanden zijn hernieuwbaar. Administratieve opsluiting kan dus jaren duren, zonder juridische uitspraak. Vaak ook worden politieke gevangenen veroordeeld voor militaire tribunaal. Er is bijna geen enkele manier om de beslissing van zo'n tribunaal te beïnvloeden. De Israël's zijn bezorgd om hun veiligheid; rationele argumenten spelen dus niet. Brieven uit Europa of Amerika kunnen enige invloed uitoefenen. Een beetje maar, maar dat is toch al de moeite...■



**Belgische
vrouwen solidair
met de WOFPP**

Post:
Overwinningstraat 61,
1060, Brussel
Mail:
therese.l@skynet.be
**Rekeningnummer: 750-
9465047-42**

WOFPP
Post: P.O. Box 31811,
Tel Aviv
Mail: trn1@zahav.net.il

Met haar uitspraak "Duitsland heeft nu een linkse meerderheid", vatte een lid van de liberale FDP op televisie de balans van de Duitse parlementsverkiezingen perfect samen. Hoewel de zittende rood-groene coalitieregering haar meerderheid verloor, was dit niet te danken aan de - nochtans voorspelde - steile opgang van de conservatieve oppositie. Integendeel, de Duitse conservatieven behaalden één van hun slechtste resultaten ooit. Binnen het rechtse kamp verschoven ruim 1.250.000 kiezers van de conservatieve CDU/CSU naar de liberale FDP. In zekere zin kan men dan ook stellen dat zelfs binnen de rechterzijde een

de komende strijdbewegingen. Die zullen er zeker komen, want de kapitalistische globalisering, gekoppeld aan de crisis in de Europese Unie en de instabiliteit in een door het imperialisme gedomineerde wereld, kan niet anders dan de tegenstellingen tussen Arbeid en Kapitaal ook in Duitsland verder scherp te stellen. Vermits bovendien geen enkele partij (voorlopig toch) zaken wil doen met de *Linkspartei*, biedt dit de kans om vanuit de oppositie het linkse programma verder uit te bouwen en te radicaliseren.

Ook de Duitse media hebben de bal volslagen misgeslagen. Hun dikwijls manipulatorisch aandoende,

Duitsland kiest links !

zekere 'verlinksing' heeft plaatsgegrepen. Het triomfantelijk aangekondigde 'Nieuw Begin' van conservatief rechts komt er dan ook niet.

De stemmen die rood-groen verloor gingen in overgrote meerderheid naar het nieuwe linkse verbond. Deze *Linkspartei*, die de krachten bundelt van de post-stalinistische PDS, dissidente socialisten rond Oskar Lafontaine en het radicaal-linkse Kiesalternatief voor Arbeid en Sociale Gelijkheid, wordt met 8,7 % van de stemmen groter dan de Groenen. Het is waar dat de *Linkspartei* in het Westen van Duitsland onder de kiesdrempel van 5 % blijft, maar het is evengoed waar dat dit maar nipt het geval is. Dat en het feit dat de zo geroemde Duitse politieke stabiliteit zo goed als aan scherven ligt, plaatst de *Linkspartei* ook in West-Duitsland in een uitgelezen startpositie voor

'verslaggeving', was er openlijk op gericht de conservatieven 'omhoog te praten'. De kiezers hebben hen duidelijk gemaakt daar niet mee gediend te zijn. Evenzeer blijkt dat de Duitse kiezers nauwelijks geïnteresseerd zijn in de clash der titanen. In plaats van de gepersonaliseerde tweestrijd tussen Gerhard Schröder en Angela Merkel ging het in deze kiescampagne om een gevecht tussen ideeën. De sociale afbraakpolitiek van de rood-groene regering en het al evenzeer op neoliberale leest geschoeide 'alternatief' van de conservatieve CDU/CSU werden daarbij afgestraft. Deze verkiezingsuitslag ligt dan ook in het verlengde van de grote betogingen die gericht waren tegen het zogenaamde 'Hartz-IV-programma' van sociale afbraak. Die betogingen waren het werkelijke 'Nieuw Begin'. Dat van de Duitse linkerzijde.

rood maandblad voor socialistische democratie.
Uitgegeven door de Socialistische Arbeiderspartij (SAP), Belgische afdeling van de Vierde Internationale

Verantwoordelijke uitgever: D. Dessers.

Redactie: Ataulfo Riera, Matthias Lievens, Céline Caudron, Freddy De Pauw, David Dessers, Chris Den Hond, George Dobbeleer, Marcel Solbreux, Frédéric Lehenbre, Olivier Bonfond, Thierry Tillier, Sébastien Brulez.

Werken mee aan dit nummer: Daniel Tanuro, Peter veltmans, Filip Debodt, Isabelle Ponet, France Arets.

Redactie en administratie: Plantinstraat 20, 1070 Brussel, 02/523.40.23, rood@sap-pos.org, www.sap-pos.org.

Tarieven:

Prijs per nummer: 1,5 euro

Abonnementen: 15 euro per jaar (10 nummers), buitenland: 25 euro per jaar.

Aanrader: neem een permanente opdracht van bijvoorbeeld 15 euro per jaar!

Storten op rekening "Avanti" **001-4012225-90** met vermelding van "Rood"

Overname van artikels wordt toegejuicht, mits bronvermelding

Exclusief interview!

In augustus hadden wij een interview met Ahmet Saadat in de gevangenis van Jericho, een Palestijnse gevangenis die wordt bewaakt door Britten en Noord-Amerikanen. Ahmet Saadat werd de nummer één van het PFLP (Volksfront voor de Bevrijding van Palestina), nadat een Israëlische raket de vorige verantwoordelijke, Abou Ali Mustapha, had getroffen in zijn bureau in Ramallah in augustus 2001. Toen de PFLP 'met gelijke wapens' terugsloeg door de extreem-rechtse Israëlische minister Zeevi te doden, werd de PFLP doelwit nummer één van Israël. Het commando en Ahmet Saadat zelf door de Palestijnse Autoriteit werden veroordeeld, in een schijnproces dat deel uitmaakte van een handeltje tussen de Palestijnse Autoriteit, Israël en de Verenigde Staten om uit de crisis van de geboortekerk in Betlehem te geraken.

INTERVIEW DOOR MIREILLE COURT VOOR ROUGE EN CHRIS DEN HOND VOOR LA GAUCHE

[Interview met Ahmet Saadat, PFLP, in de gevangenis van Jericho, Palestina]

“Wij bouwen aan een linkse, democratische pool”



Hoe beoordeelt u de terugtrekking uit Gaza?

De terugtrekking uit Gaza is voor alles de vrucht van het verzet van ons volk. De kost van de bezetting was voor de Israëli's heel erg hoog geworden en ze bevonden zich in een impasse. Maar de terugtrekking betekent nochtans niet het einde van de bezetting, zolang de soevereiniteit over lucht, zee en land niet volledig is. Er zijn nog andere gevechten te winnen, want er zijn maar twee wegen: ofwel de weg die voorgesteld wordt door Israël of door de internationale projecten, ofwel de weg van de strijd. Het is enkel die laatste die ons zal toelaten een einde te maken aan de bezetting en voor ons volk het recht op zelfbeschikking en de nationale rechten te winnen. Ofwel nationale rechten om een Palestijnse staat op te bouwen in de Westelijke

Jordaanoever en Gaza, ofwel een nationale en democratische staat over het geheel van het Palestijnse grondgebied, een staat die joden en Arabieren verenigt. Die staat zal niet gebaseerd zijn op een etnische, religieuze, gekleurde of seksegebonden basis. Maar om dat te bereiken is een duidelijke Palestijnse visie nodig binnen het kader van een strijdbaar programma, die de politieke projecten verworpt die de Palestijnse kwestie vanuit een veiligheidsperspectief behandelen. Die projecten beschouwen de strijd van het Palestijnse volk als een vorm van terrorisme. Ze nemen de veiligheid van Israël als uitgangspunt voor de vredesonderhandelingen.

Het stappenplan voor vrede is bijvoorbeeld een onderhandelingsproject, en geen oplossing. De basis ervan blijft de veiligheidskwestie. Het is geen oplossing voor het Palestijnse vraagstuk, we moeten dus een alternatief vinden.

Ons alternatief is gebaseerd op de diplomatische, politieke strijd, op hetgeen de Intifada heeft gewonnen en op de internationale resoluties, vooral op de aanbevelingen van Den Haag. Binnen dat kader roepen we op voor een internationale vredesconferentie met de steun van de VN en op basis

van de VN-resoluties. Die verlenen ons volk het recht op zelfbeschikking en onafhankelijkheid en het recht op terugkeer voor de vluchtelingen.

Ofwel aanvaarden we de voorliggende projecten en Sharons voorwaarden. Op die manier accepteren we dat Sharon ons zijn politieke condities oplegt die wezenlijk gebaseerd zijn op de diefstal van een groot gedeelte van onze grond, vooral in de Westelijke Jordaanoever, want Sharon wilde Gaza enkel verlaten om de vrije hand te hebben in de Westelijke Jordaanoever. Met de bouw van de scheidsmuur wil hij een ander voldongen feit opleggen binnen eventuele politieke onderhandelingen. Ofwel doen we voort met het verzet. Er is geen andere keuze.

De muur slokt 58 % van het grondgebied van de Westelijke Jordaanoever op. Daarenboven scheidt hij Jeruzalem van de Westelijke Jordaanoever en draagt dus bij aan de operatie die van Jeruzalem een joodse stad moet maken. Spijtig genoeg wordt Sharons koloniseringpolitiek gesteund door Bush, vooral sinds die eind 2004 zijn garanties kreeg. Binnen het kader van die garanties wordt de terugkeer van de vluchtelingen beschouwd als een obstakel voor een oplossing voor de vrede. Hij beschouwt de kolonies in de Westelijke Jordaanoever als een

realiteit die niet verwaarloosd mag worden in vredesonderhandelingen. Spijtig genoeg is dat Bush' positie. Die houdt een duidelijke steun in aan Sharons politiek. Elke dag lezen we in de krant dat Israël een kolonie gaat uitbreiden of er een nieuwe bouwt. De constructie van de muur is ook nog altijd niet beëindigd.

Sharon is duidelijk over zijn politiek. Door het Israëlisch leger uit Gaza terug te trekken, wil hij zich van een crisis ontdoen, om zijn strategische aanwezigheid in de Westelijke Jordaanoever te versterken. Dit laat hem toe de helft of 60 % van het grondgebied van de Westelijke Jordaanoever te controleren. Dat is zowat de abortering van de mogelijkheid zelf van een Palestijnse staat, van zijn soevereiniteit. Op die manier wordt de Westelijke Jordaanoever verdeeld in meerdere bantoustans. Volgens Sharon kunnen wegen worden aangelegd die door tunnels passeren om die bantoustans onderling te verbinden. Een staat die verdeeld is in verschillende bantoustans en afgescheiden is door een muur is geen staat, omdat hij geen soevereiniteit noch onafhankelijkheid heeft en niet in staat is te overleven. Maar dat is wel het project van Bush.

De PFLP-burgemeester in Betlehem werd verkozen met de steun van Hamas. Is dat een tactisch electoraal akkoord dat enkel geldt voor

Betlehem of mogen we andere tactische of strategische akkoorden tussen de PFLP en Hamas verwachten?

Op basis van een strategie van gemeenschappelijke strijd tegen de Israëlische bezetting en van de opbouw van de PLO bestaat ons doel er niet in alleen met Hamas een akkoord te sluiten, maar met alle politieke stromingen binnen het Palestijnse volk. Wat betreft de gemeenteraadsverkiezingen, en vooral dan in Betlehem, verplichtten de krachtsverhoudingen Hamas ertoe ofwel de kandidaat van Fatah ofwel die van het PFLP te steunen. Dat is normaal in de context van de huidige krachtsverhoudingen. Als het PFLP een kans heeft aan het hoofd van Betlehem te komen door de steun van Hamas of van de Islamitische Jihad of van nog een andere politieke formatie, zelfs van Fatah, dan is dat voor ons geen enkel probleem.

Maar om te kunnen spreken over een strategische alliantie tussen het PFLP en Hamas zouden we akkoord moeten gaan over een politiek programma. Er zijn zeker raakpunten, gemeenschappelijke opvattingen over hoe de strijd tegen de zionistische bezetting moet worden gevoerd. Ook elders in de Arabische wereld zijn er bewegingen die voortkomen uit de politieke Islam die ageren tegen het imperialisme, die militeren tegen het project van het grote Midden-Oosten, tegen de globalisering en zijn gevol-

gen in de Arabische wereld, zoals ook nationalistische of linkse bewegingen doen. Strategisch gezien willen wij echter een democratische, linkse pool opbouwen. Er is een islamitische pool met een eigen project, er is een pool van de burgerij, dat is de Palestijnse Autoriteit en Fatah. Wij van onze kant proberen met al onze krachten een derde pool op te bouwen, een linkse, democratische pool.

Komt er een derde Intifada?

Om te spreken over een derde Intifada, moet de tweede eerst eindigen. Wij denken immers dat die nog niet voorbij is. Misschien is ze wat verzwakt, maar het conflict is nog niet ten einde. We kunnen spreken over een nieuwe etappe binnen de Intifada.

Wat betreft de strijdvormen van de Intifada, is er de democratische massastrijd onder de vorm van het volksverzet, en de gewapende strijd. Dat hangt af van de context. Wij sacraliseren geen van beide. Wij geloven in alle strijdvormen. Aangezien de Israëlische bezetting en kolonisatie nog niet voorbij zijn, hebben we er alle redenen toe de Intifada verder te zetten. Alle strijdvormen zijn daarbinnen noodzakelijk en van belang. Ook de gewapende strijd. Die mogen we niet opgeven! ■



We hebben dit interview kunnen filmen - wat eigenlijk helemaal niet toegelaten was. Binnenkort is het beschikbaar op DVD in het Arabisch en ondertiteld in het Frans. Te bestellen bij: cdenhond@yahoo.fr

Een niet zo natuurlijke ramp

Katrina. Zelden heeft een ramp de naam "natuurlijk" zo weinig verdiend. De dreiging was gekend en de tragische menselijke tol (2000 doden?, 10.000?, 20.000?)(1) is het resultaat van een cynische politiek, op de rand van het sociaal eugenisme.

DOOR DANIEL TANURO

Vanuit de Golf van Mexico, bereikt de orkaan Katrina (klasse 5, windsnelheden van 240 km/uur) de kust van Louisiana in de nacht van zondag 28 op maandag 29 augustus, een golf van 5 meter wordt opgeheven, een waterhoos volgt. De Mississippi stijgt met 6 meter. New Orleans ligt onder de zeespiegel, in opgewerkt gebied. In de greep van het oog van de cycloon, breken op verschillende plaatsen de dijken die de stad van de rivier, de oceaan en het nabij gelegen Pontchartrain-Meer scheidt. De Jazz-stad wordt tot 80 % gevuld met water. In sommige wijken staat het water 2 meter hoog.

138.000 van de 480.000 inwoners blijven ter plaatse bij gebrek aan financiële middelen en vervoer, en zitten gevangen. Zonder drinkbaar water, zonder elektriciteit, zonder telefoon, wachten ze meer dan 5 dagen op hulp.

Er zijn onvoldoende helikopters, noch manschappen aanwezig: ze zijn in Irak.

Op hun televisieschermen, zien de inwoners van het rijkste land van de wereld verbijsterende beelden van nood, van lijden, van dood en van plunderingen...

Alles gefilmd op het eigen grondgebied. Een televisiejournalist becommentarieert: "Het enige verschil tussen de chaos in New Orleans en een hulp-operatie in de Derde Wereld, is dat een buitenlandse dictator beter zou gehandeld hebben"(2).

SOCIAAL EUGENISME

Sociaal eugenisme? De uitdrukking is niet overdreven. Heel de regio leeft onder de dreiging van cyclonen die zich in het warme seizoen vormen. In deze regio is de specifieke kwetsbaarheid van New Orleans sinds jaren gekend. In 1965 doodde de orkaan Betsy 61 mensen. In 1955 wordt als antwoord op de stijgende verontrusting van experts, SELA (Project ter preventie van stedelijke overstromingen in Louisiana) opgericht door de overheid. Het beheer is in handen van de Genietroepen van het leger. In tien jaar tijd investeert SELA 430 miljoen dollar in dijken en pompstations. Maar, vanaf 2003, hakt de federale staat in de budgetten, om de oorlog in Irak te financieren. Begin 2004, ontvangt de administratie slecht 20% van wat het leger vraagt om de verstevigingswerken aan de dijken van

het Pontchartrain-Meer te beëindigen.(3) Op het einde van het jaar ontvangt SELA, ondanks de uitzonderlijke cyclonenactiviteit in de loop van de zomer, nog een zesde van wat het vraagt: nl. 10 miljoen dollar, tegen 36 miljoen voor de besparingen. Om het verschil te bekostigen, wordt de stad genoopt belastingen te heffen...

Wanneer dijken inzakken in een stedelijk gebied, dat kwetsbaar is voor overstromingen en cyclonen, moet men geen waterbouwkundig ingenieur zijn om in te zien dat er een catastrofe in de maak is. De VS administratie is ervoor bekend niets aan het toeval over te laten. In juli 2004 organiseerde het federaal agentschap voor Noodhulp (FEMA) een omvangrijke simulatie. Een reeks verantwoordelijken die 50 gouvernementsdiensten vertegenwoordigen, wordt uitgenodigd om na te denken over een overstroming veroorzaakt door een fictieve orkaan van categorie 3, "Hurricane Pam". Alle facetten van de ramp worden voorzien: evacuatie, hulp, oppompen van het water, hygiënebeheer, berging van de brokstukken, en zelfs het

heropstarten van de scholen. Het schandaal is dat - wetende dat tien-duizenden mensen zonder auto, niet de financiële middelen zouden hebben om New Orleans te verlaten - de experts hun plan hebben gefundeerd op de cynische hypothese dat de armsten ter plaatse zouden blijven. Dertig percent van de bevolking van New Orleans leeft onder de armoedegrens (nationaal gemiddelde 12,7%); 67% van de armen zijn zwart; Eén kind op twee groeit op in armoede.(4)

De mogelijkheid van een collectieve evacuatie van deze mensen door de overheid wordt zelfs niet geoperd.(5)

Volledig bedwelmd door de individualistische ideologie et het dogma van "minder staat", hebben de "experts" er niets beter op gevonden dan iedereen te wijzen op zijn eigen verantwoordelijkheid. "De inwoners moeten weten dat ze in deze situatie gedurende meerdere dagen aan hun lot zullen worden overgelaten": zo sprak kolonel Michael Brown, chef van FEMA, iets meer dan een jaar geleden. In juli 2005 bereidden de stadsautoriteiten in de nasleep van plan "PAM" de verdeling van een DVD voor, waarin de bewoners worden gewaarschuwd dat ze "verantwoordelijk zijn voor hun eigen veiligheid"(6). We kennen het vervolg: de armen creperen ter plaatse.

DE ZONDVLOED... VOOR DE ARMEN

De post-Katrina gebeurtenissen liggen in de lijn van deze voorbereidselen: tienduizenden zonder hulp gedurende vijf dagen; de

politieacht onderzoekt bij voorrang de repressie tegen de plunderingen; mensen worden aangehouden en verplicht hun tocht te voet verder te zetten wanneer ze proberen met een gestolen auto de stad te verlaten... Deze enkele voorbeelden volstaan om aan te tonen dat de oorzaak niet zomaar een vorm van desorganisatie of nalatigheid is, maar een anti-armen logica, een open en arrogante klassenlogica. Het doen en laten van George W. Bush gedurende deze tragische dagen bevestigt dit. De president heeft zijn vakantie niet verkort noch zijn agenda aangepast. Maandag was hij in Arizona met ondernemers, dinsdag in Californië. Hij kwam pas woensdag terug naar het Witte Huis.

Donderdagochtend haalde hij "de natuur" aan als oorzaak en verklaarde dat "niemand de breuk van de dijken kon voorzien". In de namiddag bezocht hij *Bâton Rouge* (waar er geen schade was), grapte over zijn vroegere uitstapjes in New Orleans, feliciteerde FEMA voor zijn beheer van de crisis en nam als slachtoffervoorbeeld een lokale senator waarvan het huis was overstroomd ("Uit de ruïnes van het huis van Trent Lott zal een nieuw fantastisch huis rijzen. Ik ben al ongeduldig om onder het voorportaal te zitten")(7) Walgelijk. Cuba, bekend om zijn onberispelijk sociaal beheer van cyclonen, biedt hulp. Niet verwonderlijk dat Bush weigerde...

Het enige dat "natuurlijk" is in deze zaak, is de cycloon. En nog: het is



niet uitgesloten dat het uitzonderlijke natuurgeweld een gevolg is van de klimatologische veranderingen veroorzaakt door de vraatzucht van de petroleumindustrie... die G.W.Bush resoluut weigert te beperken en voor dewelke hij oorlog voert tegen Irak. Katrina toont openlijk wat de neoliberalen verstaan onder het "beheer van de gevolgen van de verwarming van de planeet". Louis XIV zei "na mij de zondvloed". Bush herzielt deze formulering: "laten we de zondvloed beheren op de rug van de armen". Bij gebrek aan een radicale koerswijziging, veroordeelt de combinatie van het neoliberalisme en het ontregelde klimaat een stijgende massa mensen aan verschrikkelijke rampen, onder wie kansarmen, kinderen, ouderen en zieken de voornaamste slachtoffers zullen zijn. Voor de goede verstaander... ■

(1) 2000 tot 20.000 doden volgens LT. D. Benselli, voorzitter van de Politie-vereniging van New Orleans (NYT, 7/9/05)

(2) Vermelding op de website van BBC, <http://newsvote.bbc.co.uk>

(3) NO City Business, 16/2/04, vermeld op de website Editor & Publisher, 31/9/05

(4) NBC News, 1/9/05

(5) Op eigen initiatief, heeft de stad New Orleans, net voor de komst van Katrina, 64 bussen en 10 mini-bussen ter beschikking van de inwoners gesteld. Deze maatregel maakte geen deel uit van het "Pam" plan. Zonder deze maatregel, zou de tol nog zwaarder zijn. De vraag is waarom de 300 andere bussen die de stad bezit in het depot zijn blijven staan. Lees Jessica Azulay, "FEMA planned to Leave New Orleans Poor Behind", <http://newstandard-news.net>

(6) Times-Picayune, vermeld door J. Azulay, The NewStandard. Toppunt van cynisme: dezelfde overheden plannen nu om hulp te verlenen aan de geëvacueerden (de middenklasse) teneinde zich terug te vestigen in New Orleans (NYT, 7/9/05) (7) AP, 6/9/05



De Waalse politiek legde met het Marshallplan voor Wallonië haar ei: meer jobs, minder belastingen, zo wordt beloofd. We zijn nog een jaar van de gemeenteraadsverkiezingen verwijderd. Na de laatste verkiezingen werden de liberalen de regeringsboot uitgekieperd, en kon de CDH-ster Sint-Elio vervoegen aan het firmament van de Waalse macht. Maar in plaats van de beide voeten op de grond te houden, toonde dit duo zijn ware gelaat met een neoliberal beleid dat nog niet eens beroep hoeft te doen op de liberalen zelf. De werkende mensen ervaren ondertussen de dagelijkse realiteit van de delokaliseringen en loonmatiging.

DOOR SÉBASTIEN BRULEZ

Een liberaal plan zonder de liberalen

Enkele maanden maar na de voorstelling van het Toekomstcontract voor Wallonië (en de enorme mediacampagne die ermee gepaard ging in het zuiden van het land), toverde de gewestregering net voor de politieke rentree een nieuwe mirakeloplossing uit haar hoed: "De prioritaire acties voor de Waalse toekomst", beter bekend als het Marshallplan voor Wallonië.

WAAROVER GAAT HET OFFICIEEL ?

Eén miljard euro, verdeeld over vijf prioriteiten: concurrentiepolen ontwikkelen, de creatie van economische activiteit stimuleren, de bedrijfsfiscaliteit verlichten, onderzoek

en innovatie vooruithelpen in functie van de ondernemingen, competenties aanmoedigen in functie van tewerkstelling. En wat met het sociale? Volgens de laatste berichten wordt de discussie daarover voorzien begin oktober... We zullen zien. We herinneren ons nog al te goed de laatste 'sociale' initiatieven van de gewestregering: de verkoop van de helft van zijn aandelen in Arcelor om een deel van zijn economisch herlanceringsplan te financieren, naast het schrappen van 300 jobs bij Sonaca (waarvan het Waalse gewest de enige aandeelhouder is!).

Ondertussen jubelen de liberalen, die nochtans in de oppositie zitten: "Dit is een liberaal geïnspireerd plan zonder de liberalen!" (1) De minister-president van het Gewest, Jean-Claude Van Cauwenberghe (PS) weerlegt dit etiket: "Economische ontwikkeling hoort de liberalen niet toe. Wij zijn moderne, pragmatische socialisten. De Vlamingen appreciëren dat, hoewel ze soms denken dat wij archeo-marxisten zijn".(2)

Er moet dus een miljard euro uitgetrokken worden om de Waalse economie te herlanceren, onder andere om de sociale bijdragen voor de bedrijven te verminderen. Concreet gaat het erom de belastingen op de verschillende niveaus (gemeentelijk, provinciaal, gewestelijk) te verminderen, en in bepaalde gemeentes vrijhandelszones (sic) te creëren. Vijfentwintig gemeenten zullen hieronder vallen. In die zones

zullen de ondernemingen genieten van talrijke fiscale verminderingen. De economische expansiesteun wordt er gemaximaliseerd. Met andere woorden, men gaat er gewoon mee door de kosten voor de patronen te verminderen op de rug van de gemeenschap. Wanneer volgen de vrijhandelszones waar de sociale rechten niet meer gelden, om de investeerders aan te trekken?

Maar hoe gaat Wallonië één miljard euro uitgeven, terwijl het zich tegelijk ontdoet van een deel van haar inkomsten? Het woord is in de mode: rationaliseren, en dat in verschillende openbare administraties. In Henegouwen bijvoorbeeld zal die politiek een reëel probleem stellen voor de provinciale begroting. De compensaties die door het Gewest worden voorzien, zullen niet volstaan om de putten te dichten. Volgens *Le Soir* brachten "in 2005 de belasting op motoren, de compenserende industriële belasting en de belasting op het bedrijfsoppervlak 21,6 miljard euro op voor de provincie Henegouwen (...). De schrapping van de TPGE vanaf 2006 en de progressieve schrapping van de compenserende industriële belasting en van de belasting op motoren, in vier jaarlijkse schijven van 25 % tot in 2009, zal de Henegouwse fiscale opbrengst reduceren van 24,6 miljoen euro tot 3 miljoen en een beetje. (...) En dit verlies aan belastingsinkomsten zal met de jaren maar groter wor-



Jean-Claude Van
Cauwenberghe

den."(3) Nu al wordt aangekondigd dat "moeilijke maatregelen genomen zullen moeten worden". Jobs creëren in de privé om beter te kunnen ontslaan in de openbare instellingen? Wat het luik van de competenties betreft, zet de gewestregering zijn offensief verder door op de letter de neoliberale oriëntatie te volgen zoals die door de EU is uitgezet. Er wordt duidelijk gestipuleerd dat het plan zich inschrijft in de doelstellingen van de tops van Lissabon en Barcelona die "zich als ambitieus objectief hebben voorgenomen van de Europese economie de meest competitieve te maken door Europa volop binnen te leiden in de kennismaatschappij." We spreken dus wel degelijk over een toenemende afhankelijkheid van de universiteiten ten opzichte van de private ondernemingen. (4)

JOBS, MAAR AAN WELKE PRIJS ?

Wat de jobcreatie betreft, is het Gewest zelfs bereid de lonen te betalen in de plaats van de patroons ! Zo stelt het plan dat "een jongere die een vorming heeft gevolgd zijn verworven competenties zal kunnen uittesten op een werkpost in een bedrijf. Gedurende deze periode zal hij vergoed worden uit de werklozenkas, aangevuld met een premie door de werkgever, en dit zodanig dat het equivalent van een loon in die functie wordt bereikt".(5) Minister Antoine vat dit nog veel duidelijker samen: "Voor de eerste job zeggen we aan de bedrijven: jullie betalen maar het verschil tussen de werkloosheidsuitkering en het loon". Als puntje bij paaltje komt, is het de arbeider die onrechtstreeks via de belastingen een goed deel van zijn loon betaalt.

Het doel van het plan is dus duidelijk: de lasten van de ondernemingen verminderen om de winst van de aandeelhouders te laten stijgen. In 1969 al wees Ernest Mandel de pogingen tot reconversie in Wallonië met de vinger. Of ze nu reconversie worden genoemd, Toekomstcontract of Marshallplan, al die pogingen zijn er

nooit in geslaagd Wallonië uit het economisch moeras te trekken om de simpele reden dat ze enkel oplossingen zoeken binnen het kader van de kapitalistische economie. Mandel schreef: "De oorzaak van de Waalse neergang is de relatieve val van de kapitalistische winstvoet in Wallonië. Het doel van de burgerlijke politiek van reconversie in Wallonië is die winstvoet opnieuw te doen stijgen. Dat is brutaal. Maar we moeten de zaken bij hun naam noemen. De



redenering van de burgerlijke economen (...) is eenvoudig: is het niet zo dat de kapitalisten niet langer voldoende investeren in Wallonië omdat de investeringen niet meer zo winstgevend zijn? Laten we ze dus opnieuw rendabel maken. Zo zullen de investeringen wel opnieuw komen!"(6)

Maar zelfs als die investeringen terug komen, betekent dat nog geen groei van de tewerkstelling. In 1997 maakte *subcomandante* Marcos in een oproep tot verzet tegen de neoliberale globalisering de volgende vaststelling: "Eén van de neoliberale leugens bestaat erin te stellen dat de economische groei van de ondernemingen een betere verdeling van de rijkdom en van de tewerkstelling met zich mee zal brengen. Dat is fout. Op

dezelfde manier als de toename van de macht van een koning niet als effect heeft dat de macht van zijn onderdanen toeneemt (eerder het tegendeel), verbetert het absolutisme van het financieel kapitaal niet de verdeling van de rijkdommen, noch creëert het jobs. Armoede, werkloosheid en precariteit vormen zijn structurele gevolgen." (7)

(1) Serge Kubla, tijdens de uitzending *Mise au Point* gewijd aan het Plan Marshall, op RTBF.

(2) PIRET (P.), "Nous sommes des pragmatiques", in *La Libre Belgique*, 16/09/05.

(3) SAINTGHISLAIN (V.), "La Province fait ses comptes", in *Le Soir*, 23/09/05

(4) Voor een meer diepgaande analyse van deze problematiek, zie "Savoirs et Capital : l'Université", *Cahiers marxistes*, n°230, april-mei 2005

(5) Het volledig plan "Actions prioritaires pour l'Avenir wallon" kan je downloaden op de website http://gov.wallonie.be/code/fr/action_prio.pdf

(6) MANDEL (E.), "Wallonie : Quelle reconversion et... pour quoi faire ?", in *La Gauche*, n°21, 24 mei 1969, www.ernestmandel.org/fr/ecrits/txt/lagauche/wallonie.htm

(7) SOUS-COMMANDANT MARCOS, "Pourquoi nous combattons", in *Manière de voir*, n°83, oktober 2005, p. 68

Het VBO verheugd

"De ondernemingen zijn enthousiast, de voorgestelde acties liggen in de lijn van Strategie 2010, het algemeen herlanceringsplan voor België dat het VBO verleden jaar uitwerkte. De voorstellen voor de financiering van het Waalse plan bevatten ook lovenswaardige maatregelen, zoals de rationalisering van de overheid, samen met een rigoureuze begrotingsdiscipline. (...) Wallonië zou dan ook de moed moeten opbrengen om de werkingskosten van de openbare sector gevoelig te verminderen. Onze competitiviteit zal maar een echte opmars kennen als de auteurs van het Waals plan deze filosofie ook op het federaal niveau overbrengen."

Rudi Thomaes, gedelegeerd bestuurder van het VBO, Infor-FEB n°27, 8 september 2005.



Het regent voorstellen voor **belastingverlagingen** allerhande. Van het kijk- en luistergeld tot de accijnzen op brandstoffen en de sociale bijdragen: neoliberalen van allerlei snit willen de staat 'ontvetten'. Het wordt keer op keer benadrukt: België heeft een vanuit internationaal perspectief aanzienlijke fiscale en parafiscale druk op de arbeidsinkomens. Het impliciete tarief van die heffingen als percentage van de totale loonsom lag volgens het jaarverslag van 2004 van de Nationale Bank van België in 2002 zowat 7,2 procentpunten hoger dan het gemiddelde van de EU-15. Maar lasten en lasten zijn twee...

DOOR MATTHIAS LIEVENS

Over de lusten van lasten

BEN JIJ WEL ACTIEF?

Actieven versus niet-actieven: dat lijkt volgens de neoliberale architecten van de 'actieve welvaartstaat' de nieuwe tegenstelling. Of het nu gaat om het verhaal van de vergrijzing, de betaalbaarheid van de sociale zekerheid of de openbare diensten: telkens weer wordt geïnsinueerd dat een kleiner wordende groep bijdraagt, terwijl een legertje gepensioneerden, werklozen en andere steuntrekkers voor hen een steeds zwaarder juk worden. Over het echte parasitisme, dat van het grootkapitaal en de aandeelhouders, zwijgen ze als vermoord. Vele 'actieven' zien dan ook wel graten in de slogan van belastingverlagingen. Die verhogen immers hun koopkracht. Na al die jaren van loonmatiging zou dat welgekomen zijn. Toch is het niet zo eenvoudig als het lijkt. Enerzijds versterken de lastenverlagingen natuurlijk gewoon de financieringscrisis van de staat en vooral van de openbare diensten. Wat langs één kant wordt gegeven, wordt langs de andere kant weer afgenomen onder de vorm van verhoogde remgelden in de gezondheidszorg of duurdere treintickets. Niets is immers 'gratis' volgens de neoliberalen: voor alles moet worden betaald. Ze zien de gevolgen niet in van de socialisering van de productie: in een grote autofabriek is het onmogelijk te bepalen hoeveel van de waarde van het eindproduct is gere-

aliseerd door die of die specifieke arbeider. Vandaar dat het onbegonnen werk is hun lonen te differentiëren volgens hun bijdrage. Even goed is het niet te doen voor alle vormen van gesocialiseerde consumptie een prijs te gaan bepalen, wat de neoliberalen toch proberen.

JA, WIJ BETALEN TEVEEL BELASTINGEN!

De truuk van de neoliberalen bestaat erin van allerlei lasten één amalgaam te maken. Want dat verzwakt de tegenstanders van hun beleid. Zij moeten dan wel heel genuanceerd gaan antwoorden. Neen, belastingen zijn geen diefstal in de mate ze voor de bevrediging van fundamentele behoeften worden ingezet. En neen, lastenverlagingen allerhande zijn geen adequaat beleid om jobs te creëren. Maar jazeker, de werkende mensen betalen teveel belastingen! Dertig jaar lang al wordt het kapitaal fiscaal

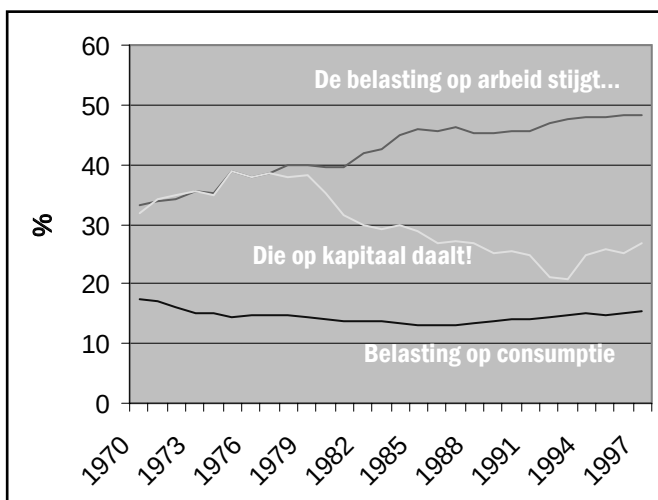
begunstigd via het bankgeheim, het ontbreken van een vermogensbelasting, allerlei vrijstellingen en lastenverlagingen. Gevolg? De belasting op arbeid stijgt, die op kapitaal daalt (zie grafiek).

Dus inderdaad, er valt wel iets te zeggen voor belastinghervormingen, maar dan wel in een andere richting dan wat vandaag wordt voorgesteld.

VERLAGINGEN VAN SOCIALE BIJDRAGEN ZIJN LOONDALINGEN!

De reducties van de patronale bijdragen aan de sociale zekerheid zijn het meest perverse aspect van de slogans over de te hoge belastingdruk. Veel werkende mensen gaan mee in het vage verhaal dat de lasten hoog zijn, aangezien ze zelf aan den lijve ondervinden wat het betekent te moeten opdraaien voor de overheidsschuld, waar de rijken via de rentelasten alleen nog rijker van worden. Het discours over de reducties van de sociale bijdragen 'pakt' dus.

Er zit echter een addertje onder het gras. Het grote verschil is dat de sociale bijdragen geen 'belastingen' zijn die dienen voor staatsuitgaven, maar het 'indirecte loon' vormen van de arbeiders, dat zij niet onmiddellijk in handen krijgen, maar dat in een gemeenschappelijke pot van de werkende klasse, de sociale zekerheid, wordt gestort. De verlagingen van de patronale bijdragen aan de sociale zekerheid zijn dus



eigenlijk loondalingen! Deze zijn gemakkelijker op te leggen dan directe loonverminderingen, omdat de gevolgen van de ontmanteling van de sociale zekerheid voor de meeste arbeiders pas op termijn voelbaar zijn (eens ze zelf werkloos of ziek zijn, of op pensioen gaan). Mensen ondergaan die effecten bovendien op individuele wijze, afhankelijk van hun eigen levensloop. Het verloop van de directe lonen is veel meer een collectief gevoelde realiteit, vandaar dat het gemakkelijker is te mobiliseren rond de directe loonpolitiek, zoals bleek naar aanleiding van de recente onderhandelingen over het interprofessioneel akkoord. De daling van de patronale bijdragen is dan ook mee verantwoordelijk voor de belangrijke daling van het aandeel van het nationaal inkomen dat de arbeidersklasse toekomt. En nog voert het VBO de druk op om die politiek nog een tandje bij te zetten.

VLAKTAKS?

De nieuwste neoliberale dada op belastingvlak is de zogeheten 'vlaktaks'. Die houdt in dat alle inkomens procentueel gelijk belast worden, dat met andere woorden de progressiviteit van de belastingen wordt opgeheven. Ongeacht je inkomen betaalt iedereen in dit systeem een zelfde percentage aan belastingen. Weg met de solidariteitsgedachte dat de sterkste schouders de grootste lasten moeten dragen! Dit systeem bestaat al in een reeks Centraal- en Oost-Europese landen, waar de nieuwe heersende klasse van de opening na de val van de muur gebruik maakte om de neoliberale draai veel dieper te maken dan West-Europa kon, gegeven de krachtsverhoudingen.

In 1985 zwaaide Agalev al met de idee van een vlaktaks van 50 % en een basisinkomen van 10.000 Belgische frank. De bedoeling was uiteraard een andere dan die van de liberalen vandaag: voor de groenen ging het er niet om de economische groei te stimuleren, maar wel mensen de kans te geven 'uit de markt- en de staatseconomie' te stappen. Vandaag lijkt dat echter niet langer hun bedoeling.

Op een recent congres nam de VLD positie ten voordele van een 'fair tax' (zoals die in Nieuw-Zeeland al bestaat): op korte termijn zouden de vijf belastingsschijven teruggebracht worden tot twee (40 en 20 %), om op langere termijn over te gaan naar een echte vlaktaks. Ook het Vlaams Belang toonde zich van zijn liberaalste kant door voor een vlaktaks te pleiten.

Een vlaktaks is in elk geval eenvoudiger en transparanter dan het huidige systeem met al zijn aftrekposten en achterpoortjes. Maar daar houden de voordelen dan ook op. De gevolgen van een echte vlaktaks zijn van die aard dat dit idee wel eens als een boemerang in het gezicht van de liberalen zou kunnen terugkomen. Het kan in elk geval voor wat politieke opheldering zorgen. Sowieso heeft het systeem als gevolg dat de rijksten een pak minder belastingen betalen. Om het asociale karakter van de vlaktaks te verzachten, wordt ten voordele van de armsten een belastingvrije schijf ingevoerd. Gevolg? Ofwel krijgt de overheid een pak minder middelen binnen, en moet de besparings- en privatiseringspolitiek een tandje bij gezet worden. Ofwel zijn het de modaal en beter verdienende werkende mensen die voor dit idee moeten opdraaien...

De liberalen besparen zich kosten

noch moeite om zich te profileren als de nieuwe 'volkspartij' door te hengen naar wat in de journalistiek de 'middenklasse' wordt genoemd (in feite de betere lagen binnen de arbeidersklasse). Tegelijk voeren ze een beleid dat in de eerste plaats het grootkapitaal ten gunste komt (zie hoe b.v. het buitenlands kapitaal in België in de watten wordt gelegd!), en verwerven ze steun bij een deel van die 'middenklasse' door wat toegiften zoals bescheiden belastingverminderingen. De capaciteit van de neoliberalen om de hegemonie te verwerven over de beter verdienende bevolkingslagen blijft echter precair...

Wij pleiten voor:

- Een vermogensbelasting
- afschaffing van het bankgeheim
- vermogenskadaster
- afschaffing van de BTW op levensnoodzakelijke middelen
- een tobintax tegen financiële speculatie
- Opheffing van fiscale paradijzen
- sterk progressieve belastingen
- nultolerantie voor fiscale frauders, neen aan de fiscale amnestie

Het neoliberaal bedrog!



Onder de slogan " Een andere politiek is mogelijk, tegen extreem-rechts en het neoliberalisme " lanceerde de SAP in september een nieuwe politieke campagne. Centraal element van de campagne is het 200 pagina's tellend fonkelnieuwe boek " Het neoliberaal bedrog " van de hand van M. Lievens. Daarnaast worden een campagnekrantje, pamfletten, affiches en stickers verspreid die de campagne kracht moeten bijzetten

Het neoliberaal bedrog, te bestellen voor slechts 7 euro (verzendingskosten inbegrepen): SAP, Plantinstraat 20, 1070

Brussel, 0485/087720, info@sap-pos.org.

QUOTA voor etnisch-culturele minderheden?

debat

De achterstelling van etnisch-culturele minderheden blijft op verschillende vlakken hoge toppen scheren. De arbeidsmarkt is één van de terreinen waarop de discriminatie enorme proporties aanneemt. Vanuit verschillende zelforganisaties en groepen uit die minderheden wordt de eis van quota naar voor geschoven. Op deze debatpagina's presenteren we enkele elementen van de discussie, zoals steeds zonder tot definitieve besluiten te moeten komen. Eerst beargumenteert **Omar Asnous** van de **AEL** voor Rood de nood aan quota. Vervolgens nuanceert **Matthias Lievens** van de **Rood-redactie** het debat zoals dat in de linkerzijde wordt gevoerd.

VERPLICHTE QUOTA

Omar Asnous. Op 8 juni 1998 hebben de Vlaamse sociale partners en de Vlaamse regering in het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (VESOC) een akkoord afgesloten om werk te maken van de werkgelegenheidskansen van allochtonen. In dit akkoord is er sprake van, acties te ondernemen op alle terreinen die nodig zijn om achterstelling en achterstand van allochtonen op de arbeidsmarkt op termijn ongedaan te maken. Dit o.a. door de bestrijding van discriminatie en verruiming van werkervarings- en tewerkstellingsmogelijkheden.

Anno 2005 zijn we nog geen centimeter opgeschoten. De werkloosheidscijfers onder allochtonen doen meer dan ooit denken aan de 3de wereld. Mondige en taalvaardige jongeren zoeken vruchteloos naar werk en vinden in het beste geval her en der wat voorlopig en onzeker interim-werk. Confrontaties met racistische werkgevers, interim-bureaus, ploegbazen en collega's zijn een dagelijkse realiteit waarvan de catastrofale gevolgen zich naast een mensonterende armoede ook uiten op de menselijke psyche en dit vooral bij jongere Marokkanen die zich met al hun frustraties regelmatig in allerlei conflicten durven laten opmerken. Desondanks weigeren we in Vlaanderen nog steeds effectieve maatregelen toe te passen om racisme te bestrijden en zweren we bij sensibiliseringscampagnes en subsidies voor diversiteitplannen van werkgevers.

Vlaams minister van Inburgering, Marino Keulen, en UNIZO (Unie van Zelfstandige Ondernemers) verklaarden eerder al dat er wel discriminatie bestaat op de arbeidsmarkt en dat werkgevers wel Marokkanen durven te weigeren, maar quota invoeren is geen oplossing. Liever pleiten ze voor sensibiliseringscampagnes die werkgevers belonen voor hun inzet om diversiteitplannen op te stellen, waarvoor ze dan een vergoeding krijgen.

Hetzelfde verhaal horen we bij Jozef De Witte en ex-directeur Johan Leman van het CGKR. Beiden weten ze maar al te goed hoe destructief het racisme in dit land te keer gaat. In zowat elk interview schetsen de beide heren hoezeer discriminatie ingeburgerd is, maar effectieve en doortastende oplossingen durven ze klaarblijkelijk niet voor te stellen.

De AEL pleit sinds haar oprichting in 2000 onomwonden voor een invoering van verplichte quota's in de arbeidsmarkt. Bedrijfsleiders klagen al jaar en dag over het feit dat ze niet als enige allochtonen kunnen aanwerven als de concurrentie dat niet doet. Terecht wijzen zaakvoerders op het feit dat zij hiermee hun bedrijf op de helling zetten, hun Vlaamse klanten lusten namelijk geen allochtonen. De bekende verklaringen van Pacal Feryn, zaakvoerder van het kantelpoortenbedrijf Feryn, brachten niets nieuws onder de zon. Vlaanderen is racistisch, de Vlaamse arbeidsmarkt is racistisch, werkgevers zijn racistisch, klanten zijn racistisch.

De enige reden voor de torenhoge werkloosheidscijfers onder allochto-

Omar Asnous: "Er is op dit moment al een positieve discriminatie van Belgen en Vlamingen"

nen is het racisme in Vlaanderen. Schermen met de schooluitval en het gebrek aan diploma's is demagogie. Het racisme en de discriminatie worden vooral ervaren bij jobs voor laag- en ongeschoolden. Vlamingen willen geen allochtonen, en al zeker geen Arabieren of moslims, in hun buurt hebben.

Pascal Feryn had helemaal gelijk toen hij zei dat niet hij het probleem veroorzaakt had. Hij had ook gelijk door het probleem in de openbaarheid te brengen. In de storm die Pacal Feryn over zich heen kreeg, gaf Unizo hem gelijk en stelde dat het probleem bij de gehele samenleving ligt. Unizo stelde ook dat racisme meer moet worden aangepakt. Maar Unizo is wel tegen verplichte quota. Wat is het nu? Hoe zou Unizo dan het racisme in de samenleving aanpakken? Overal meer charters, overal anti-racisme-sensibiliseringscampagnes en overal meer geld voor diversiteitplannen?

Met het invoeren van verplichte quota worden er in elk bedrijf allochtonen tewerkgesteld. Vlaamse klanten zullen met verplichte quota in elk contact met een firma geconfronteerd worden met 'bruin mannen'. Naar de concurrentie lopen zal hier in principe geen enkele zin hebben.

Er zijn landen waar quota hun nut al bewezen hebben. In Nederland was er een tijdje de Wet Samen. Er zijn ook positieve ervaringen in Canada en de VS. Schermen met positieve discriminatie heeft geen zin, er is op dit

Matthias Lievens: “Het grote probleem is dat er sowieso verdeeldheid is in de arbeidersklasse”

moment al een positieve discriminatie van Belgen en Vlamingen. Quota dienen om deze positieve discriminatie van Belgen weg te werken. Gelijkheid mag geen loze term blijven! De enige verpletterende verantwoordelijkheid hiervoor dragen politici die als taak hebben de samenleving te doen draaien. Deze verantwoordelijkheid afwentelen op anderen is crimineel en afschuwelijk, want het zet mensen tegen elkaar op, het bestendigt achterstelling en het brengt de samenleving steeds dichterbij de rand van de afgrond.

Matthias Lievens. De achterstelling van etnisch-culturele minderheden op de arbeidsmarkt is shockerend. Slechts één voorbeeldje: volgens het nationaal instituut voor statistiek (NIS) hebben Turkse en Marokkaanse mannen zes maal meer kans om werkloos te worden dan 'autochtone' mannen. Ook wanneer ze de Belgische nationaliteit aannemen, blijft het moeilijker om een job te vinden. Vrijblijvendheid werkt niet: 510 banenplannen in de periode 1999-2003 gaven maar aan 860 'allochtonen' werk.

De patronen zijn de belangrijkste krachten die zich verzetten tegen dwingende maatregelen zoals tewerkstellingsquota (dit wil zeggen dat in elk bedrijf een minimumpercentage aan werknemers uit etnisch-culturele minderheden moet komen). Toch is er ook veel terughoudendheid en zelfs openlijke kritiek vanuit de syndicale

beweging en de linkerkant. Soms met slechte argumenten, namelijk dat dit het reëel bestaande racisme onder arbeiders alleen bevestigt en versterkt. Maar vaak met argumenten die hout snijden: op een moment dat in herstructureringen wekelijks honderden jobs sneuvelen en de syndicale leiding weigert het verzet aan te gaan tegen de afdankingen, dreigt het voorstel van quota verdeeldheid te zaaien tussen 'Belgische arbeiders' en 'migranten'. De verbetering van de arbeidsmarktsituatie van minderheden veronderstelt in die optiek dan ook een breder offensief voor het scheppen van nieuwe jobs en tegen afdankingen.

De facto leidt dit soort discours er doorgaans toe dat geen specifieke initiatieven of ideeën meer worden ontwikkeld voor de meest onderdrukte of uitgebuite arbeiders, de 'allochtonen'. De zaak wordt op de lange baan geschoven: eerst met de syndicale beweging het tij keren, pas dan ontstaat ruimte om iets aan de situatie van minderheden te doen. Een gemiste kans om het potentieel aan revolutie dat in die laatste groep bestaat, aan te wenden om in het offensief te gaan. Tal van historische voorbeelden tonen aan hoe geïmmigreerde arbeiders een voorhoederol speelden in de klassenstrijd: de rol van de uit de *Mezzogiorno* afkomstige arbeiders in de strijd in de Noord-Italiaanse Fiat-fabrieken in de jaren '60 en '70 is in dat opzicht exemplarisch. De schok van mensen die vanuit een agrarische, cultureel verschillende context in de grote fabriek terechtkwamen, deed hen revolteren en was mee de catalysator van een breder offensief. Een kleine overwinning zou voor de etnisch-culturele minderheden vandaag een enorme versterking van het zelfvertrouwen betekenen, en een dynamiek kunnen creëren.

Het grote probleem is dat er sowieso verdeeldheid is in de arbeidersklasse. Quota buiten het kader van een echt tewerkstellingsplan verdelen de klasse inderdaad, maar de huidige situatie zorgt nog voor veel meer verdeeldheid: een hele, bijzonder geprole-

tariseerde laag wordt vandaag nauwelijks ernstig genomen binnen de arbeidersbeweging.

Het is trouwens opvallend hoe moord en brand wordt geschreeuwd over quota voor etnisch-culturele minderheden, terwijl gezwegen wordt over reeds bestaande quotaregelingen. Het Rosetta-banenplan bijvoorbeeld bepaalt dat elke werkgever met 50 of meer werknemers, minstens 3 % jongeren moet tewerkstellen. Dat zijn quota, inderdaad. Maar als het voor de 'eigen' jongeren is, is de 'verdeeldheid' plots minder erg. Een toestand van ernstige werkloosheid, gecombineerd met de intrede van nieuwe groepen kan dan ook tot perverse conclusies leiden: moeten we ook vrouwen niet van de arbeidsmarkt houden, omdat ze mannen uit sommige jobs zouden verdrijven?

Een ander bezwaar is dat het introduceren van quota veronderstelt dat mensen zich moeten bekennen als 'allochtoon' of 'autochtoon', waardoor die artificiële scheidingslijnen enkel bevestigd worden. Dat is waar, toch wordt het systeem al toegepast in een aantal scholen in Nederland, waarbij werkelijk succes werd geboekt bij het tegengaan van discriminatie bij inschrijvingen. Quotaregelingen kunnen natuurlijk enkel een voorlopige maatregel zijn, maar kunnen op korte termijn helpen om minderheden reëel in te schakelen in het arbeidscircuit en dus in de arbeidersklasse.

Blijft echter het strategische probleem dat de minderheden per definitie de strijd moeilijk alleen kunnen winnen, precies omdat ze minderheden zijn. Als ze niet afhankelijk willen zijn van paternalisme, moeten ze dus wel allianties aangaan binnen de arbeidersbeweging, en dat kan enkel door hun specifieke eisen te verbinden met een breder tewerkstellingsplan. Aan hen om hun nut en kracht te bewijzen in de sociale strijd, en zich als een echte bondgenoot te tonen voor 'Belgische' arbeiders. Aan de linkerkant om resoluut de strijd aan te binden met het racisme binnen de arbeidersbeweging. ■

Reageren kan: Rood, Plantinstraat 20, 1070 Brussel, rood@sap-pos.org!

De paarse regering van liberalen en sociaal-democraten is ruim halfweg. Hoewel paars formeel over een comfortabele meerderheid beschikt in het federale parlement, is het voortbestaan van deze regering méér dan ooit onzeker. Dat heeft alles te maken met de toenemende budgettaire perikelen en de moeilijke zoektocht naar een consensus over de hervorming van de sociale zekerheid en het loopbaaneinde. Maar ook de zwanenzang van de VLD in de peilingen en de enorme druk van conservatief rechts in Vlaanderen verklaren veel. De oprukkende verrechtsing van de Vlaamse politiek lijkt de eerdere consensus rond het "sociaal-liberalisme" op te blazen.

DOOR DAVID DESSERS

[Balans van twee jaar paars]

Het einde van het "sociaal liberalisme"

De cijfers liegen er niet om. De VLD en het kartel sp.a-spirit haalden in 2003 samen bijna de helft van de Vlaamse stemmen binnen. In Franstalig België haalden PS en MR zelfs rond de 65 procent van de stemmen. In de kamer gaf dat een opmerkelijk resultaat: drie van de vier partijen van de kersverse paarse regering hadden 25 zetels, sp.a-spirit klom op naar 23. In totaal gaf dat 98 zetels op 150. De eerdere groene regeringspartners verschrompelden. Verhofstadt maakte zich zelfverzekerd op voor een stabiele tweede regeringsperiode.

Drie elementen zorgden er echter voor dat Verhofstadt II vanaf de eerste dag een valse start nam. In de euforie van de verkiezingsavond - "De regering werd beloond door de kiezer" - zweeg men er zedig over. Maar toch kon niemand er langs: ook het Vlaams Blok was eens te meer beloond door de Vlaamse kiezer. Extreem-rechts rukte immers op van zo'n 15 procent naar méér dan 18 procent. Vooral bij de VLD leidde dit tot een enorme druk langs rechts, aangewakkerd door een gans legertje mandatarissen en Nova civitas-aanhangers die van oordeel waren dat de VLD te veel water in de wijn moest doen in de paarse coalitie en dat de partij te zeer verruimd werd met "progressieve" figuren. Zo ontstond er een invloedrijke radicaal-rechtse en populistische vleugel in de

VLD die pleitte voor een ruk naar rechts en een samenwerking met CD&V, NV-A en Vlaams Blok.

Ten tweede wekte in 1999, bij de vorming van de eerste paars-groene regering, het feit dat de christen-democraten er voor het eerst sinds een halve eeuw uitgekegeld werden tot een soort van "beginnersenthousiasme". Op ethisch vlak nam men zich voor de zeven mijlslaarzen aan te trekken - er werden in een aantal dossiers ook belangrijke stappen vooruit gezet - en de voluntaristische teamgeest leek dermate groot dat men "elkaar zou laten scoren". Uiteraard was die teamgeest slechts *fake*, de groenen waren misschien wel de éenigen die er echt mee weg waren. Vooral de VLD blaakte van zelfvertrouwen en was, aangemoedigd door enkele Vlaamse opiniemakers, vast van plan de nieuwe volkspartij van Vlaanderen te worden. Welnu, de uitslag van 2003 doorbrak ook die droom. De PS kwam in Wallonië haast op dezelfde



voet te staan als de MR, in Vlaanderen beende de sp.a haar achterstand op de VLD op indrukwekkende wijze bij en dus waren er zo bekeken weldegelijk 'verliezers' in het regeringskamp. Opgejaagd door de verkiezingen van 2004, die nauwelijks een jaar later zouden volgen, leidde dat vanaf dag één tot vreemde bokkensprongen in de regering...

Ten derde zat het ook budgettair niet langer mee. Elkaar laten scoren is nu éénmaal makkelijker als je over budgettaire marges beschikt, zoals het geval was tussen 1999 en 2003. De liberalen kregen tijdens Verhofstadt I

lastenverlagingen, de socialisten een verhoging van de minimumuitkeringen en de afschaffing van het kijk- en luistergeld en de groenen... ja wat eigenlijk? Op socio-economisch vlak werkte de eerste regering van Verhofstadt netjes binnen de lijntjes van het neoliberale Europa, maar men zette stapjes vooruit in ethische dossiers en had een spaarpotje om links en rechts cadeautjes uit te delen. Die marges waren er niet langer voor Verhofstadt II. Besparingen zouden dus allerminst vermeden kunnen worden, zeker als je in het regeerakkoord opneemt dat de lastenverlagingen aan de bedrijven in steeds maar stijgende lijn moeten gaan, tot méér dan 4 miljard euro in 2004 en méér dan 5 miljard euro in 2005. De economie slabakte, de werkloosheid steeg en de te verwachten staatsinkomsten daalden. Dat was de startpositie van Verhofstadt II.

Vanaf toen stapelde de federale regering blunder op blunder. Terwijl Verhofstadt zijn belangrijkste voor-spelling uit 1999 - het Vlaams Blok terugdrijven - niet had kunnen waar-maken, pakte hij bij de voorstelling van de nieuwe regering uit met de belofte dat hij 200.000 werklozen aan een baan zou helpen. Pijnlijk als dan nauwelijks enkele maanden later Ford Genk aankondigt 3000 mensen op straat te zullen zetten en een afdankingsgolf het nieuws blijft beheersen. Verdwaasd door de enorme sprong voorwaarts van sp.a en spirit en reeds opgehitst door de verkiezingskoorts voor de Vlaamse stemgang van 2004, besliste Karel Degucht om de Vlaamse regering stevig te herschikken. De partij die vindt dat we langer moeten werken, stuurde zowat alle ministers ouder dan 45 de laan uit. Het verhaal van de bluts en de buil: diepe wonden bij de uitgerangeerden, onervarenheid bij de nieuwkomers.

Het meest onwaarschijnlijke schouwspel volgde echter in de aan-loop van de Vlaamse verkiezingen, toen diezelfde VLD, tegen het regeer-akkoord in, aan het filibusteren sloeg om het migrantenstemrecht tegen te

houden. Eerst een regeerakkoord tekenen waarin je stelt dat het parlement mag beslissen, om achteraf als een wenende kleuter ertegen te keer te gaan, dat gebeurt niet ongestraft. De Vlaams liberalen rolden over elkaar en Verhofstadt zag zich genoodzaakt zijn eigen buddy Degucht te ontronen. De peilingen maakten tien jaar verruiming in één klap ongedaan...

In Franstalig België leidde het migrantenstemrecht tot veel minder deining, gezien er een quasi consensus rond bestond. Het was echter Di Rupo die het laken naar zich toe wist te trekken en zich doorheen de stemrechtcrisis kon profileren als de meest degelijke opponent van de Vlaamse rechterzijde. De regionale verkiezingen die daarop volgden, zouden de krachtsverhoudingen in de Belgische, maar ook in de Vlaamse, Waalse en Brusselse politiek danig overhoop gooien. Opnieuw liegen de cijfers niet. VLD en sp.a werden bij de verkiezingen van juni 2004 beide ten opzichte van het jaar voorheen teruggeslagen tot onder de 20 procent. In Vlaanderen wonnen voor-namelijk CD&V en VB met respec-tievelijk 26 en 24 procent van de stemmen. In Franstalig België daar-entegen won de PS met een straatlengte voorsprong. De partij behaalde bijna 37 procent van de stemmen. De MR zakte terug tot 24 procent. CDh klom tot een goede 17 procent.

Deze verkiezingen hadden om drie redenen een grote invloed op het verdere werk van Verhofstadt II. Ten eerste veranderden de krachtsver-houdingen in de federale regering. Geëxtrapoleerd naar het federale niveau beschikte Verhofstadt niet langer over een meerderheid. Maar vooral, de PS kon zich met kracht opwerpen als de onbetwistbare *numero uno* van de federale regering. De PS was immers de enige coali-tiepartner die goede punten had behaald tijdens de regionale verkiezingen, en kon als enige zijn positie versterken. Ten tweede had de uitslag gevolgen voor de samen-stelling van de regionale regeringen

en dus ook voor de verhoudingen tussen de verschillende regeringen in dit land. De PS ruilde in Franstalig België coalitiepartner MR in voor CDh,



waardoor de partij zich letterlijk in het middelpunt van de Waalse poli-tiek plaatste als '*incontournable*' waarbij zowel MR als CDh voortaan in een afhankelijke positie zitten. Een meesterzet. In Vlaanderen daarente-gen kon men niet anders dan kiezen voor een tripartite mét de CD&V in de hoofdrol, wat die laatste dan weer een unieke positie bezorgde. De Vlaamse christen-democraten zouden zich vanuit een koppositie kunnen blijven opwerpen als alternatief voor paars en vanuit de Vlaamse regering de onkunde van de federale regering aan de kaak kunnen stellen. Hoewel de afloop van de verkiezingen aller-minst positief was voor MR en sp.a, was het toch vooral de VLD die rake klappen kreeg: een verzwakte positie in de federale regering en een afstraffing op Vlaams niveau. Dat leidde dus, tot slot, tot een verhard-ing van de interne crisis bij de VLD. De fikse winst van CD&V en VB deden de roep naar een rechtse meerderheid enkel maar vergroten, met de gekende twisten rond figuren als Coveliers en Dedecker tot gevolg.

Sindsdien lijkt de federale regering nog het meest op een politiek casi-no: de inzet is steevast hoog, het

verlies enorm en vooral, *rien na va plus*. Of het nu gaat om mislukte internationale ambities van de premier of één van zijn ministers, DHL, Brussel-Halle-Vilvoorde... De regering lijkt vleuggellam, verdeeld en vooral onbekwaam om tot oplossingen te komen. Fundamenteel blijft paars dezelfde politiek aanhouden als eerdere regeringen: lastenverlagingen, liberalisering en privatiseringen, activering en flexibilisering van de arbeidsmarkt... Kortom neoliberalisme maar dan met een sociaal discours. Echter, met in het vooruitzicht de debatten over het loopbaaneinde en de "hervorming" van de sociale zekerheid neemt de spanning in de regering steeds maar toe.

Hoe moeten we deze spanning begrijpen? Met haar toekomstplan voor Wallonië heeft de PS méér dan ooit overtuigend aangetoond dat ze in grote mate mee de neoliberale uitgangspunten deelt. Ook de PS denkt via een vorm van omgekeerde herverdeling ten voordele van de bedrijven en de aandeelhouders de economie te kunnen opkrikken en zo de werkloosheid tegen te gaan. Toch wenst de PS aan de andere kant geen al te brutale aanvallen tegen

sociale verworvenheden als het brugpensioen. Dat heeft uiteraard te maken met de traditionele achterban van de PS. Terwijl de sp.a zich momenteel vooral op de betere verdieners richt, steunt de PS nog steeds mede op een electoraat dat in Vlaanderen al een tijd geleden de wijk nam richting het Vlaams Blok. Di Rupo wil dus geen accidenten en vermijdt liever te zware aanvallen. Daardoor komt de PS in de eerste plaats lijnrecht tegenover de VLD te staan, die opgejaagd door de vrije val in de peilingen inderdaad een ruk naar rechts nam tijdens haar jongste congres. Ook opvallend is dat er zelfs te pas en te onpas meningsverschillen opduiken tussen de PS en sp.a.

De reële oorzaak van dit conflict valt zeker niet te zoeken in een verlinking van de PS maar wel in een verrechtsing van de Vlaamse politiek. De federale regering ontsnapt immers niet aan de Vlaamse realiteit: sinds de Vlaamse verkiezingen van 2004 hebben in Vlaanderen vooral CD&V, NV-A en VB de wind in de zeilen. De meest comfortabele Vlaamse meerderheid zou een conservatieve rechtse meerderheid zijn met het

Vlaams belang erbij. Deze realiteit oefent een enorme druk uit op de Vlaamse liberalen, die echter gevangen zitten in een regering met sociaal-democraten en dan vooral met een PS die steeds sterker wordt. De VLD lijkt volledig ten onder te gaan in die vicieuze cirkel.

Het paarse project lijkt ten einde. Het project hield een liberaal beleid in, gekoppeld aan een discours van sociale bekommernis, ethische progressiviteit en hippe, commerciële cultuur. Dat project ligt in de touwen door de opmars van conservatief rechts in Vlaanderen. Valt de regering of valt ze niet? Dat valt op dit moment moeilijk in te schatten. Als ze samenblijft, zal ze dat in de eerste plaats doen omdat verkiezingen de situatie enkel maar kunnen verergeren. Maar als de reële politieke verhoudingen van vandaag niet meer in overeenstemming zijn met de formele verhoudingen van twee jaar geleden, dan krijgt de regering het steeds moeilijker om te regeren. Di Rupo stelde het klaar en duidelijk: "Guy Verhofstadt is enkel maar premier van dit land omdat ik het zo wil." Een vingerknip volstaat dus om het einde in te luiden. En een vingerknip is gauw gebeurd... ■

Verzoekschrift Debunne: de buit is binnen

Goed nieuws: de 15.000 handtekeningen die nodig waren voor het afdwingen van een hoorzitting rond de Europese Grondwet in het Vlaams Parlement zijn binnen. Dat betekent dat de indieners van het Verzoekschrift, in de eerste plaats dus oud-ABVV-voorzitter George Debunne, hun zeg zullen hebben in het Vlaams Parlement. Tijdens die hoorzitting zullen de initiatiefnemers van het Verzoekschrift twee belangrijke stellingen verdedigen. Eén: het Vlaams Parlement mag het Europees Grondwettelijke Verdrag niet zomaar goedkeuren, gezien stemmen in de buurlanden overduidelijk aantoonde dat er een kloof gaapt tussen de instellingen en de bevolking. En twee: er moet ook in ons land een raadpleging komen van de bevolking over deze grondwet.

De initiatiefnemers van het Verzoekschrift vinden de grondwet véél te liberaal, een bedreiging voor onze openbare diensten en een absolute hinderpaal in de opbouw van een sociaal Europa. Zo blijft bijvoorbeeld volgens die grondwet unanimiteit vereist voor sociale regelgeving in Europa terwijl het economisch en monetaire beleid via simpele meerderheden geregeld wordt. Iedereen weet dat het

haast onmogelijk zal zijn om via unanimiteit, zeker na de komst van de 10 nieuwe lidstaten, een sociaal Europa op te bouwen. Ook op democratisch vlak houdt de grondwet in grote mate de ondemocratische constructie overeind. De autonomie van de Europese Centrale Bank blijft evenals de neoliberale uitgangspunten van die bank...

In oktober zullen de initiatiefnemers van het Verzoekschrift een persconferentie organiseren waarop ze het eindresultaat van hun campagne zullen toelichten. Eind september werden de handtekeningen overhandigd bij het Vlaams Parlement. Tijdens de persconferentie zullen ook woordvoerders van de "Nee-campagnes" uit Nederland en Frankrijk het woord voeren. Dat alles moet duidelijk maken dat dit initiatief kadert in een internationale, linkse en pro-Europese dynamiek tegen het neoliberalisme van de E. De SAP steunde vanaf dag één deze campagne. Heel wat SAP-militanten trokken de afgelopen twee maanden de straat op om handtekeningen te ronselen. Tijdens de vele gesprekken die we voerden op markten en festivals bleek duidelijk dat ook in ons land de bevolking wakker ligt van wat er allemaal over onze hoofden heen beslist wordt...

Men denkt bij de skinhead beweging vaak aan brute dikzakken die zichzelf vol bier gieten en als gewapende militie dienen voor fascistische organisaties... Nochtans kent de beweging ook een sterke linkse en antiracistische vleugel. Recent ontstond binnen de LCR, de Franse afdeling van de Vierde Internationale een hergroepering van linkse skinheads. DOOR THIERRY TILLIER



De *skinhead* beweging ontstond in de Londense buitenwijken op het einde van de jaren '60. Als jonge '*prolos*' luisteren ze naar muziek van zwarte origine: soul, ska, reggae... Kinderen van de straat zijn het, zeker geen koorknapen, een beetje schoelje, maar fier op hun klasse. Ze schuimen stadia en concertzalen af. De beweging is op dat moment nog grotendeels apolitiek. Blank en zwart gaan er hand in hand.

Als *skinheads* ('hoofden van huid') hun hoofd scheren is dat om gemakkelijker het hoofd te bieden aan de toenemende politieaanwezigheid. Een mythe wordt geboren. Op het einde van de jaren '70 verschijnt in het verlengde van de punkgolf de muziek Oi ("Hey You!" in cockney jargon) die voor de nieuwe generatie *skinheads* de muziek wordt waar rond ze zich verenigen.

Groot-Brittannië is op dat moment in volle economische crisis. Een fascistische partij, het *National Front*, teert hierop. De *skinhead* beweging laat zich verkankeren door de bruine pest en gaat als vuist van de fascistische beweging dienen. De gewelddaden van de *skinheads* worden breedvoerig opgepikt door een sensatiebeluste pers, en het is dan ook van deze periode dat het amalgaam tussen nazi's en *skin-*

Linkse skinheads, jawel

heads dateert. Een anticomunistische muziekscene begint zich zelfs te ontwikkelen met de RAC (*Rock Against Communism*).

Als reactie daartegen gaan *skinheads* vervolgens de SHARP creëren ('*Skinheads Against Racial Prejudice*', '*Skinheads* tegen raciale vooroordelen'). De SHARP weigert de 'historische' roepnaam van *skinheads* over te laten aan de nazi's en noemt hen in de plaats *Boneheads* ('hoofden van bot'). Die term komt van het feit dat de nazi's zichzelf vaak *Boneheads* noemden, naar het doodshoofd dat op de SS-uniformen prijkte. Sindsdien is *Bonehead* een pejoratieve term geworden.

Een gelijkaardige ontwikkeling vond zowat overal in Europa plaats. Net als in Frankrijk prijkt in België de *skinhead* beweging, diep geïnfilterd en omkaderd door neonazistische groupuscules, op de voorpagina van vele kranten. Toch verschijnt ook een duidelijk antifascistische tendens, verbonden met de alternatieve rock van het eind van de jaren '80. Het zijn de *redskins* die op hun beurt hun moment van glorie zullen kennen tijdens fysieke confrontaties op straat met de alomtegenwoordige '*boneheads*'.

In Frankrijk wordt midden jaren '90 zelfs een organisatie opgezet van radicaal linkse skins: de RASH (*Red & Anarchist Skinheads*). De *Rasheurs* treden meer en meer op de voorgrond en dienen de lakens uit binnen de beweging...

Vandaag zien we tal van *skins* in betogingen van de *Confédération Nationale du Travail* of in antifascistische optochten. Ook in voetbalstadia maken ze hun opwachting, waar ze een periferie van antifascistische hooligans vormen. De geschiedenis van de hooligans is vaak verbonden met die van de *skins* en mag ook niet tot de eigendom van de fascisten gereduceerd worden.

Binnen die *skinhead* beweging die in volle expansie en omvorming is, herkennen een zeker aantal jongeren zich ook in de stellingen en praktijken van de trotskistische beweging. Een hergroepering van die rode *skinheads* die sympathiseren met de Vierde Internationale begon zo te opereren via een nieuwe gecreëerde informele structuur: de *Skinhead Alliantie* van de Vierde Internationale. Die structuur is uiteraard nog zwak en kwetsbaar, maar kan nu al op een zekere echo rekenen in *skinhead* milieus.

Een website is momenteel hun belangrijkste infokanaal, maar binnenkort zal ook een fanzine het daglicht zien, waarin informatie over de *skinhead* scene en sociale actualiteit worden gemengd. Een aantal specifieke materialen, zoals stickers en affiches werden ook verspreid. Uiteraard kan dit allemaal anekdotisch lijken in het licht van de klassenstrijd. Maar ons gevecht voor het socialisme kan zich zeker ook versterken door de jonge onstuimigheid van deze beweging. ■

lcr51.chez.tiscali.fr/asqi/asqi-presentation.htm



Raoul Marc Jennar werkt(e) als onderzoeker rond de dossiers van de Wereldhandelsorganisatie bij Oxfam en bij URFIG (*Unité de recherche, de formation et d'information sur la globalisation*). Hij is ook auteur van het boek *Europe, la trahison des élites*, waarvoor hij de prijs van de vrienden van *Le Monde diplomatique* kreeg in 2004. Tijdens de campagne naar aanloop van het Frans referendum rond het Europees Grondwettelijk Verdrag nam hij deel aan meer dan 130 conferenties voor de 'neen'. Rood had een gesprek met hem over de huidige situatie in Europa.

INTERVIEW DOOR SÉBASTIEN BRULEZ

Raoul Marc Jennar: "De Europese constructie is a-democratisch"

Hoe schat je de gevolgen in van het Frans en Nederlands neen aan de Europese grondwet?

JENNAR: Enerzijds hebben we twee stichtende leden van de Europese Unie die zich hebben uitgesproken tegen de grondwet, op de meest democratische wijze die mogelijk is, namelijk via een volksstemming. En anderzijds hebben we een reeks andere landen die in meerderheid 'ja maar' zegden, maar dan via een parlementaire stemming. Maar die twee wegen niet tegen mekaar op! Wanneer de commissaris Margot Wallström verklaart dat 220 miljoen Europeanen, ofwel 49 % van de ingeschreven kiezers, ja zegden aan de grondwet, dan heb ik moeite om die redenering te volgen. Ze zegt dat "het de stem van de helft van de EU is, die niet miskend mag worden". Het gaat hier wel om een stemming in tweede orde! Dat is de fameuze representatieve democratie. Als we ons zouden houden aan de grondwet, hadden de 25 staten ja moeten zeggen. Als ze niet allemaal geratificeerd hebben, dan is er geen ver-

drag. Het probleem nu is dat er een geannexeerd protocol bestaat dat zegt dat wanneer op 1 november 2006 vier vijfde van de landen geratificeerd hebben en de anderen "met moeilijkheden werden geconfronteerd" - het is grappig om te zien hoe ze niet durfden te zeggen dat het verdrag gewoon "werd verworpen" - dan is het enige wat voorzien wordt de bijeenkomst van de Europese Raad. Sindsdien weten we dat de staats- en regeringsleiders beslist hebben de evaluatie van het ratificatieproces uit te stellen tot in 2007. We weten ook dat een hele reeks landen hun referendum hebben uitgesteld, soms zelfs gewoonweg opgeheven. Wel, dan heb ik goesting om te zeggen dat het verdrag klinisch dood is, maar dat niemand nog de overlijdensakte heeft durven neerleggen.

Als ik Louis Michel hoor zeggen dat "het volk niet altijd gelijk heeft", wat toch wel een mooi stukje democratische bloemlezing is, dan moet ik vaststellen dat er milieus bestaan - de Europese Commissie is er zo één van, maar er zijn

zeker ook regeringen die op dat vlak de Commissie steunen - die op zoek zijn naar een middel om de tekst te redden. We zitten dus in een onzekere situatie. We weten dat er B-plannen bestaan die ze niet willen bovenhalen omdat dit zou neerkomen op de erkenning dat de huidige grondwet dood en begraven is. Ik meen dat het woord moet gegeven worden aan zij die zich hebben uitgesproken en aan zij die daartoe nog niet de kans hebben gekregen. Ik denk dat alle sociale bewegingen en politieke partijen die zich hebben geschaard achter het Europese en linkse neen - geen verwerping van de idee van de unie van volkeren maar wel van het huidige project, en dat in naam van een aantal waarden - hun werk verder moeten zetten om de zaak uit te leggen, ervoor te sensibiliseren en op te roepen tot waakzaamheid.

De twee 'neens' leken nochtans vrij verschillend...

JENNAR: Ik zou zeggen dat de sociale factor bepalend was tijdens de Franse

stemming. Alle aanwijzingen waarover we beschikken tonen aan dat het een links neen was, een neen van de arbeiders. Terwijl we daar in Nederland, hoewel dat motief ook wel een rol speelde, het financiële aspect aan moeten toevoegen, naast het feit dat veel mensen vonden dat de uitbreiding te snel ging.

Wat denkt u over die uitbreiding?

JENNAR: De landen van Centraal- en Oost-Europa integreren in het geheel van de EU was voor mij een objectief. Maar niet zoals ze het *de facto* hebben gedaan! Wel door de harmonisatie naar boven toe, wat volgens mij de sokkel van de Europese constructie had moeten zijn. Harmoniseren is gelijkheid creëren. Welnu, ze hebben integendeel van de uitbreiding gebruik gemaakt om, binnen de logica van de akkoorden van de wereldhandelsorganisatie die is overgenomen in wat de Lissabonstrategie wordt genoemd, de harmonisatie te vervangen door de concurrentie. Ze organiseren nu de concurrentie tussen vrouwen en mannen in Europa door de enorme ongelijkheden te laten spelen die bestaan tussen landen die net lid zijn geworden, en de oudere lidstaten.

Er is een verhaal dat men ons nooit vertelt. Tussen de val van de Berlijnse muur en de intrede in de Europese Unie hebben de experts van de EU, het IMF en de wereldbank er alles aan gedaan om te ontmantelen wat goed was in die landen. Op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, gelijkheid tussen man en vrouw bestonden daar formidabele dingen. Maar men heeft er voor de uitbreiding alles aan gedaan opdat niets positiefs zou kunnen worden toegekend aan het vroegere regime. Ze hebben er een basis gelegd, die binnen de maatstaven van het neoliberalisme, veel geavanceerder is dan die van het oude Europa. Men is er veel verder gegaan op het vlak van de minimumstaat. We kunnen dus zeggen dat doorheen de uitbreidingsprocedure het objectief erin bestond om verder ongelijkheden te creëren om zo een eind te kunnen stellen aan wat we het Europees sociaal model noemen: op het patronaat zouden die landen, waar er geen milieureglementering is noch sociale regulering, en waar het recht op arbeid volledig is geschrapt, een enorme aantrekkingskracht uitoefenen.

Denkt u dat een verenigd Europa het VS-imperium zou kunnen tegenhouden?

JENNAR: Als dat de bedoeling was, ja, maar dat is nu helemaal niet het geval. Het echte doel is integendeel te komen tot een grote Euro-Amerikaanse vrijhandelszone. En het Europees grondwettelijk verdrag betekende een stap in de richting van een Euro-Amerikaans maatschappijmodel. Het gaat dus om een enorme bedriegerij. Zelfs in de dossiers waar ze geprobeerd hebben aan te tonen dat ze tegenover de VS stonden - ik denk vooral aan het landbouwdossier - was dat helemaal niet het geval. Voor de ministeriële conferentie in Cancun bijvoorbeeld, werd overgegaan tot de vorming van een groep van landen uit het zuiden (de G9), precies naar aanleiding van een Euro-Amerikaans akkoord over het landbouwdossier.

Welk Europa moeten we daar dan tegenover stellen, en vooral, welke linkerzijde kan dat doen?

JENNAR: Een linkerzijde die er definitief afstand van doet de wonden te verzorgen van het kapitalisme, dat verder niet in vraag wordt gesteld. Die ophoudt simpelweg in de marge de meest pijnlijke uitingen van het 'elk voor zich' van deze maatschappij te corrigeren. Dat vereist een aantal ophelderingen in vele landen, die zich misschien in Frankrijk zullen voordoen, want de 'neen' opent er perspectieven. Ik denk dat er een potentieel bestaat, maar er is tegelijk de last van het verleden en van structuren. Ik zeg het tegelijkertijd aan mijn communistische en trotskistische vrienden in Frankrijk: hoe is het mogelijk iets op te bouwen voor de 21ste eeuw op basis van een dispuut tussen twee snorrendragers van het begin van de 20ste eeuw? Ik was heel verheugd toen Olivier Besancenot voor de presidentsverkiezingen van 2002 in een interview zei: "Uiteindelijk, als Trotski het had gehaald, zou hij misschien niet beter geweest zijn dan Stalin". Het is waar, dat is allemaal een beetje verleden tijd. Ik zeg niet dat het marxisme oubollig is! Ik meen wel dat de opdeling op basis van de stalinistische afwijkingen in de Sovjet-Unie om vandaag een linkerzijde op te bouwen, achterhaald is.

Ik heb de campagne met enorme emoties beleefd. Wanneer ik door de collectieven voor het linkse neen werd uitgenodigd, zag ik, of het nu in het gebouw van de communistische partij

was of elders, militanten van de LCR, de PCF, Attac en een hele reeks ongeorganiseerde militanten die samenwerkten. En wat vooral schitterend was: die mensen gingen samen affiches plakken van de LCR, de PCF en de oproep van de 200! Dat is waarop we zaten te wachten! Dat we een einde stellen aan wat ons verdeelt. De argumenten die gebruikt werden om het Europees Grondwettelijk Verdrag in vraag te stellen, hebben een eenheid gecreëerd. We hadden allemaal hetzelfde discours.

In december vindt aan het einde van het Britse voorzitterschap een Europese top plaats in Brussel. Wat kunnen we verwachten, zowel op het vlak van de mobilisaties als op politiek niveau?

JENNAR: De top zal in principe gewijd zijn aan twee dingen: de begroting en het mandaat voor de onderhandelingen in de wereldhandelsorganisatie. Van 13 tot 18 december zal er immers een ministeriële conferentie van de WHO plaatsvinden in Hong Kong. Ik denk niet dat ze het over de grondwet zullen hebben. Daarentegen liet Tony Blair weten dat hij in november een informele top wil houden over het sociale Europa. Het is toch wel behoorlijk beangstigend als dat uit zijn mond komt. De top in december zal dan de ideeën uit die informele ontmoeting moeten bekrachtigen en concretiseren.

Wat de mobilisaties betreft, ik hoop dat ze sterk zullen zijn, want dat hebben we echt nodig! We moeten ons ervan bewust zijn bijvoorbeeld, dat er kolossale druk wordt uitgeoefend door de Britten om Bolkestein erdoor te krijgen, opdat men geen of toch geen offensieve amendementen zou indienen, zodat de tekst realiteit zou worden voor 31 december. Als de mobilisaties sterk zijn, helpt dat om radicalere amendementen door te voeren. Dan kan wat ik de slappe buik van het Europees parlement noem, een deel van de socialistische groep, in de ene dan wel de andere richting overhellen. En dan kunnen we er ook op hopen dat een aantal ideeën van Blair op het vlak van het sociaal Europa er niet door komen. Ik denk dat dit Brits voorzitterschap een beslissend moment is die we niet mogen laten passeren en waartegen we ons enkel kunnen weren door goed te mobiliseren. ■

JENNAR (*R.M.*), *Europe, la trahison des élites*, Fayard, Parijs, 2004, 247 p.

Sinds de vorming van de Antwerpse monstercoalitie in 1994 is er in feite niks wezenlijks veranderd aan de onderliggende oorzaken van de grootstedelijke sociale crisis. De stad blijft geconfronteerd met een enorme schuld annex de daarbijkomende interestlasten. Bijgevolg beschikt de stad nauwelijks over enige financiële ruimte om een eigen beleid mee te voeren. In de jaren volgend op 1994 kwam de mening van de hogere overheden op Vlaams en federaal niveau erop neer dat Antwerpen zelf maar eens moest laten zien wat het daaraan kon doen. Het lokale politieke personeel in de Scheldestad bleek echter zo goed als niet opgewassen te zijn tegen een dergelijke taak. Dat bleek in eerste instantie vooral uit het eindeloze onderlinge gekibbel tussen de coalitiepartners. Vervolgens vertrokken steeds meer schepenen naar andere politieke niveau's. Tenslotte mondde één en ander uit in de beruchte Visa-crisis, die op haar beurt leidde tot een ingrijpende persoonswissel in het schepencollege.

DOOR PETER VELTMANS

[Antwerpen en de komende gemeenteraadsverkiezingen]

Een kentering aan de BASIS

SOCIAAL PACT

Het belangrijkste feit betreft echter niet deze strubbelingen onder politici. Het is ook geen feit waarover één of ander document of verklaring terug te vinden is. We doelen hier op het stilzwijgende sociaal pact dat sinds 1994 van kracht bleek. Uit angst om in de kaart te spelen van de fascistten van het VB, besloten de leidingen en apparaten van grote en kleine sociale bewegingen te Antwerpen om hun kritiek op het stadsbestuur... binnenskamers te houden. Er werden sindsdien nauwelijks nog manifestaties gehouden, waarin de (sociale) noden en verzuchtingen van brede lagen van de bevolking aan bod konden komen. De enige uitzonderingen waren manifestaties die georganiseerd werden ondanks de gevestigde sociale bewegingen. We denken hierbij aan de laatste (!) antifascistische manifestatie - de zogenaamde Lenteparade - (die dateert van 1998 !) en aan de (lange tijd verboden !) solidariteitsbetoging met de strijd van het Palestijnse volk in 2003. Deze stilzwijgende 'verstandhouding' tussen het stadsbestuur en de top der sociale bewegingen kon en kan evenwel niet verhinderen dat tal van reële sociale problemen ondertussen

zonder antwoord blijven. Het is dan ook niet verwonderlijk dat van tijd tot tijd de ontevredenheid daarover ook op straat zichtbaar wordt gemaakt. Helaas vertonen sommige van dergelijke spontane manifestaties een neiging om te verzeilen in etnisch of religieus getint vaarwater... precies bij gebrek aan zichtbare activiteit vanuit de gevestigde sociale bewegingen.

EEN STEEDS RECHTSER BELEID

De Visa-crisis zorgde zoals gezegd voor een ingrijpende persoonswissel in het schepencollege. Maar er is meer aan de hand dan enkel het vervangen van de burgemeester én het bijna volledig verdwijnen van vrouwen uit datzelfde schepencollege.



Sindsdien kun je eigenlijk zeggen dat Antwerpen niet meer wordt bestuurd door een coalitie van politieke partijen, maar wel door een coalitie van 'sterke' mannen. Eigenlijk staat de gemeenteraad als uitdrukking van de volkswil sindsdien zo goed als volledig buiten spel. Naast de stilzwijgendheid op het sociale, heerst nu óók stilzwijgendheid op het politieke front. Tenminste, dat was (en is) de bedoeling. Wie wil weten waarom, hoeft maar te kijken naar het soort beslissingen dat sindsdien meer en meer genomen wordt, zoals bijvoorbeeld invoering van de mogelijkheid tot het opleggen van een straatverbod aan bepaalde personen (let wel : dit verbod wordt niet opgelegd door een rechtbank, wél door... de burgemeester !); huis-aan-huis-controles door gemengde teams van OCMW-politie-dienst vreemdelingenzaken-enz. en dit ondanks de reële bezwaren van de privacy-commissie, pesterijen tegenover sommige etnische minderheden, minachting voor de verworven rechten van het stads- en OCMW-personeel (o.a. inzake arbeidsduur), enz. Daarnaast deed ook de Vlaamse voogdijoverheid haar duit in het zakje, door het vervangen van het Sociaal Impulsfonds (waar toch nog

een minimum aan sociale en democratische ingesteldheid bij aanwezig was), door het zogenaamde Stedenfonds, waarbij vooral gemikt wordt op het aantrekken van beter begoede tweeverdieners (met alle gevolgen inzake sociale verdringing vanden).

KENTERING AAN DE BASIS

Gelukkig zijn er de laatste tijd steeds meer tekenen die wijzen op een kentering 'aan de basis'. Steeds meer mensen weigeren nog langer "aan zelfcensuur te doen" (zoals de woordvoerder van het buurtcomité Kievitstraat het onlangs uitdrukte op een debat). Steeds meer mensen zijn bereid om uit de schaduw van de 'omerta' te treden en zich te verzetten tegen het meer en meer repressieve, rechtse én onmenselijke beleid dat sommige stadsbestuurders blijkbaar voorstaan. Zo genieten de oproepen en acties van de groep BastA! meer en meer steun (zie ook het vorig nummer van Rood). Zo gaan meer en meer mensen zonder papieren in op de oproep van de UDEP tot zelforganisatie. Zo is er een weliswaar bescheiden, maar toch reële herneming van een feministische werking. En *last but not least* is er natuurlijk de overwinning van de linkerszijde tegen de poging tot rechtse machtsgreep op het laatste congres van de Antwerpse afdeling van de socialistische onderwijsvakbond (zie Rood nr. 2 van april 2004).



HOOP EN VREES

Deze kentering aan de basis is hoopvol. Ze leidde er reeds toe dat in minstens één coalitiepartij twijfel en discussie hand over hand toemen (we doelen op de Groenen).

Tegelijk echter is zij momenteel nog te zwak om nu al voldoende te kunnen wegen op het vraagstuk van de komende gemeenteraadsverkiezingen. Die kondigen zich in Antwerpen vooral aan als een duel tussen de zittende burgemeester Patrick Janssens (SP.A) en zijn uitdager Filip Dewinter (VB). Natuurlijk willen we allemaal dat Dewinter in het zand bijt. We moeten er echter wel bijzeggen dat het beleid van de huidige burgemeester al een flink eind opgeschoven is in de richting van... diezelfde Dewinter ! De vrees bestaat dan ook dat bij een overwinning van Patrick Janssens grote delen van de Antwerpse bevolking even goed in de kou zullen blijven staan. De kentering aan de basis is dan ook mede uitdrukking van die vrees.

LIJSTVORMING ?

Voor de radicale linkerszijde is dit geen gemakkelijke situatie. Niets lijkt sommigen zo eenvoudig als het maken van een eenheidslijst van de bestaande radicaal-linkse groepen, waarvan dan gehoopt wordt dat die de stemmen van de ontevreden kan verzamelen. Maar, is het ook wérkelijk zo eenvoudig ? Is het niet zo dat de bestaande radicaal-linkse organisaties een palmares van

machteloze marginaliteit met zich meeslepen ? Is het niet zo dat de kentering aan de basis voorlopig al bij al ook niet meer is dan dat - een kentering (en dus geen geconsolideerde tegenstrooming) ? Is het ook niet zo dat de meeste activisten aan de basis zich voorlopig liever verwensen te houden van elke partijpolitiek ?

MOBILISEREN OM TE WEGEN

Tenslotte : is het ook niet zo dat de eerste opdracht van elke radicaal-linkse militant er vandaag moet in bestaan deze kentering aan te basis te helpen versterken, zodat de omvang, het zelfvertrouwen en het politiek bewustzijn ervan kan vergroten ? De SAP denkt alleszins van wel. Naar onze mening komt het er vandaag in de eerste plaats op aan om de verspreide krachten aan de basis te bundelen én zichtbaar te maken. Daarom stelt de SAP voor om te werken naar een betoging in september 2006 - een betoging waarop de eisen, noden en verzuchtingen van brede lagen van de stadsbevolking verwoord kunnen worden. Het is in het algemeen zo dat de sociale meerderheid vooral weegt op het politieke debat als zij gemobiliseerd is. Laten we tegen september 2006 deze mobilisatie zicht- en hoorbaar maken, zodat we kunnen wegen in oktober, november, december, enz. Dat lijkt ons de beste manier om vanaf vandaag verder te strijden tegen de verrechtsing en voor een sociale stad voor sociale mensen. ■



Stilte!

Hier wijst men uit...

DOOR ISABELLE PONET EN FRANCE ARETS

NADIA EN MOHAMED, EEN KOPPEL ZONDER GESCHIEDENIS ?

Nadia trok op 27 juli haar trouwjurk aan om te manifesteren voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarvoor had ze al betoogd voor het gemeentebestuur in Borgerhout. Ze roept naar iedereen die het horen wil dat ze sinds drie jaar gehuwd is met Mohamed volgens de islamitische ritus. De minister van binnenlandse zaken knoopt echter zijn oren dicht. Al drie jaar lang weigert het gemeentebestuur van Borgerhout aan Nadia, Belgische, en Mohamed, Algerijn, het recht om burgerlijk te huwen omdat ze menen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Verschillende lange interviews hebben ze er al opzitten met iemand van de gemeentepolitie. Telkens is de conclusie negatief. Nochtans kan de wijkagent getuigen van het feit dat het koppel wel degelijk samenleeft. Maar ja, de wijkagent is een Turk. De ambtenaar besliste dan ook dat zijn proces-verbaal niet geloofwaardig is. Hij is van buitenlandse origine, en dus bevooroordeeld! Dit speelt zich af in België, in een rechtsstaat.

Nadia is moegestreden. Mohamed werd in maart gearresteerd, na een identiteitscontrole. Hij werd vastgezet in het gesloten centrum van Merksplas. Nadia ging er betogen; Mohamed werd overgebracht naar Vottem. De ene vorm van repressie na de andere: in Merksplas kon Nadia haar man nog elke dag bezoeken. In Luik niet, natuurlijk!

Sinds het begin werden tal van steunacties opgezet, door BastA! (Antwerpen), het VAK (Gent), de CRER (Brussel), de CRACPE (Luik). Ook op

de luchthaven werd betoogd, want al 7 keer werd gepoogd Mohamed uit te wijzen. De zevende keer was op donderdag 8 september. Mohamed werd geslagen en naar het vliegtuig gedragen door zeven federale politieagenten, aan handen en voeten gebonden. De piloot van SN Airlines weigerde hem aan boord te nemen...

We worden geconfronteerd met een echte hardnekkigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, die er niet voor terugdeinst de mensenrechten met de voeten te treden om aan te tonen wie het laatste woord heeft... Het gaat hier om een zware inbreuk op het recht om te huwen, dat nochtans gegarandeerd is door de Europese Verklaring voor de Rechten van de Mens!

VAN RAZZIA TOT SYSTEMATISCHE ACHTERVOLGING

Sinds drie maand heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het order gegeven zoveel mensen te arresteren en te deporteren als de politiemachine aankan. Kandidaat-vluchtelingen werden gestrikt in open centra hoewel de procedure van hun asielaanvraag nog niet af was (beroep bij de Raad van State). In 2000 werd België daarom veroordeeld door het Europees Hof van Justitie. En wat dan nog! Een protocol werd afgesloten tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en Fedasil die de politie toelaat binnen te komen in de centra en beroep te doen op de medewerking van de directeurs! In dezelfde periode werden families opgepakt toen ze opgeroepen werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken rond hun

dossier. Op die manier werden deze zomer tientallen personen vastgezet in gesloten centra.

Merk op dat vandaag een vierde vleugel is geopend in het gesloten centrum van Vottem, waardoor de capaciteit er is toegenomen met 40 plaatsen! Op die manier concretiseert minister Dewael zijn verklaringen enkele maanden geleden om het aantal uitwijzingen te verhogen. Door zijn discours en zijn daden criminaliseert Patrick Dewael meer en meer de kandidaat-vluchteling zelf. Dat versterkt enkel extreem-rechts. Dit twijfelt niet langer om ook in actie te schieten. Militanten van UDEP in Antwerpen getuigen ervan hoe gevaarlijk het voor hen is geworden op bepaalde plaatsen om pamfletten uit te delen of affiches te verspreiden...

HET VERZET ORGANISEERT ZICH

Toen ze in het open centrum van Jumet een jonge Togolees kwamen arresteren om hem terug te sturen naar de dictatuur waar hij vandaan komt, verzette de hele gemeenschap zich en dwong onderhandelingen af. Met de steun van de vakbonden hielden een vijftigtal vluchtelingen uit het centrum een hongerstaking in de Saint-Christophe kerk van Charleroi. In Brussel organiseerden de bewoners van het Klein Kasteeltje verschillende optochten. Op 26 augustus waren ze talrijk aanwezig, samen met de UDEP (*Union de Défense de sans-papiers*), vanuit het hele land om het einde van de arrestaties te eisen en de vrijlating van de mensen die in gesloten centra zitten opgesloten. Ze vroegen ook een snelle regularisatie van alle mensen zonder papieren en

het recht om te werken, om niet afhankelijk te moeten blijven van openbare steun en de machine van het zwartwerk te breken.

Op het einde van de betoging werd een delegatie ontvangen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bereikte een bevestiging van het protocol tussen de DVZ en Fedasil. Strijd loont! Begin september vonden echter opnieuw arrestaties plaats in de straat tegenover het Klein Kasteeltje en aan de DVZ. De woordvoerder van de kandidaat-vluchtelingen, lid van UDEP, werd samen met zijn vrouw en hun drie maand oude baby opgepakt na convocatie. Ze werden opgesloten in centrum 127bis!

VANWAAR DIE TOENEMENDE REPRESSIE?

Dit beleid is niet specifiek Belgisch. Het gaat om een politiek die binnen

het kader van de Europese Unie georganiseerd wordt. Op 1 september nam de Europese Commissie in Brussel een voorstel van richtlijn aan waarin gemeenschappelijke normen voor uitwijzingen worden aanbevolen, vanuit de vaststelling dat te weinig repatriëringen daadwerkelijk werden uitgevoerd, vergeleken met het aantal uitwijzingsbevelen...

Vandaag vermenigvuldigen de redenen om te migreren of asiel aan te vragen zich over de hele wereld: oorlogen, achtervolgingen, miserie... De oplossing veronderstelt een andere wereld, maar vooral een ander beleid in de landen van het noorden... In het gesloten centrum van Vottem twijfelen de Congolese opgesloten tijdens gesprekken met militanten van CRACPE niet om de erfenis van het verleden op te rakelen: "jullie hebben ons gekoloniseerd, jullie hebben onze rijkdommen geplunderd, onze voorouders hebben gediend in jullie

leger tijdens de twee wereldoorlogen... En nu wij hier aankomen, worden we opgesloten..."

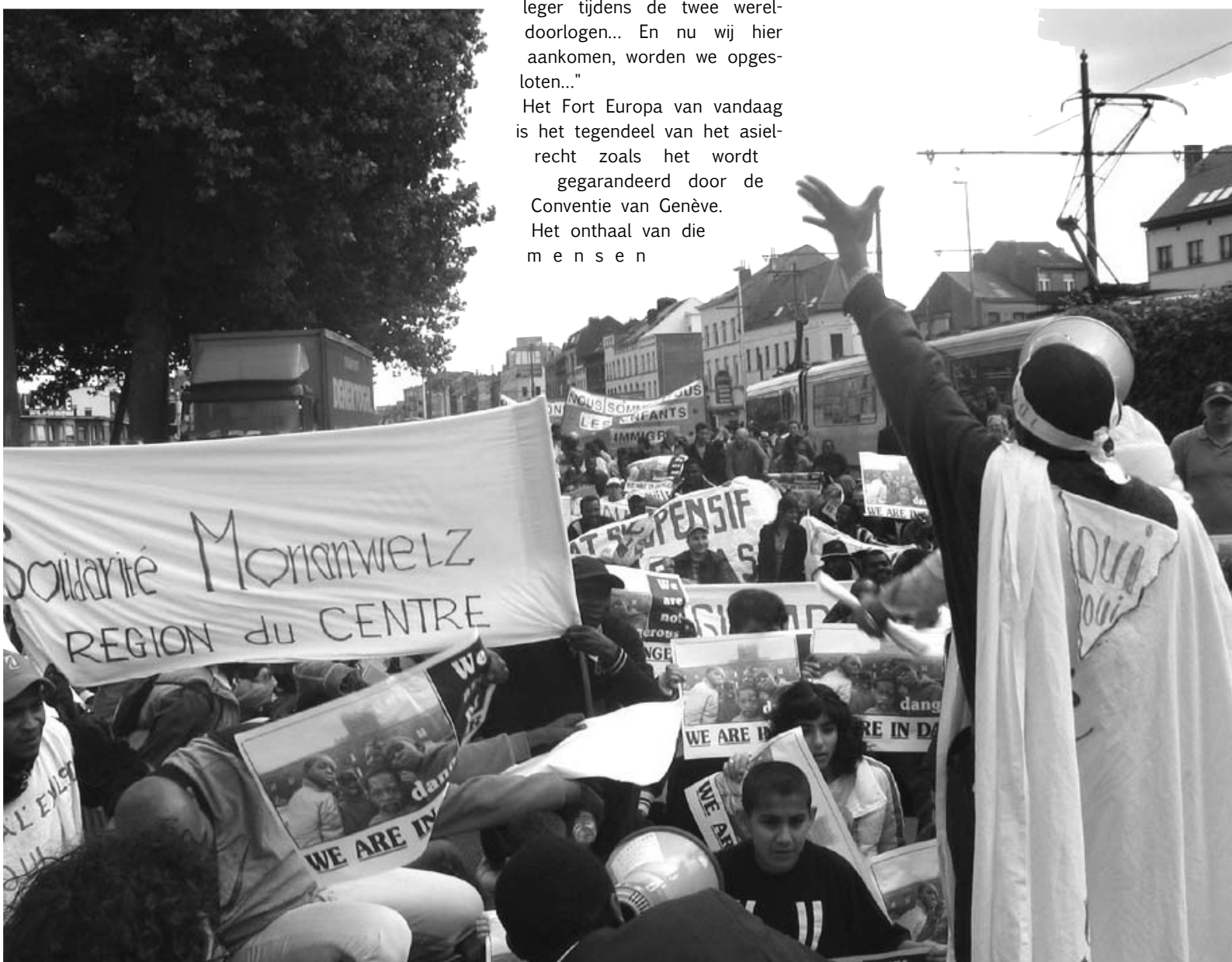
Het Fort Europa van vandaag is het tegendeel van het asielrecht zoals het wordt gegarandeerd door de Conventie van Genève.

Het onthaal van die

m e n s e n

weigeren, is hen aanzetten tot clandestiniteit. Want zolang het onmogelijk is legaal in de EU te verblijven, zullen de netwerken van mensenhandelaars en van uitbuiters van clandestiene arbeiders blijven bloeien. En daar profiteren de sectoren van de bouw, textiel, landbouw of horeca voluit van. Dat is de hele hypocrisie van de Europese migratiepolitiek.

Gelukkig neemt het verzet toe, getuige waarvan de ontwikkeling van de UDEP in het hele land, maar ook de reeks bewegingen en verenigingen die de oproep onderschreven voor de herdenking van Semira Adamu op 24 september. In Luik zag een ander belangrijk initiatief het licht: een syndicaliseringscampagne voor mensen zonder papieren, opgezet door het ABVV en de UDEP van Luik. Dat is de beste weg om de strijd aan te gaan tegen de clandestiene uitbuiting en de verdeeldheid van de arbeiders! ■



Bij de recente Duitse verkiezingen zorgde de Linkse Partij voor dé grote verrassing. Als een duivel uit een doosje klom de partij in één smak op naar 8,7 procent van de stemmen en méér dan 50 zitjes in de Bundestag. De andere partijen kondigden meteen een soort van "cordon sanitaire" af tegen deze nieuwe parlementaire kracht. Opvallend is dat de Linkse Partij niet alleen een pak SPD-stemmen wist af te snoepen, maar ook het beste gif bleek tegen extreem-rechts.

DOOR DAVID DESSERS

[verkiezingen in Duitsland]

Spectaculaire doorbraak van de nieuwe Linkspartei

De Linkse Partij is ontstaan uit een samengaan van de PDS, de hervormde opvolger van de vroegere Oost-Duitse eenheidspartij SED en de "Wahlalternative Arbeit & soziale Gerechtigkeit" (WAsG), een links verkiezingeninitiatief in Westelijk Duitsland dat ontstond uit de woede van vakbondsmensen en SPD-leden over de antisociale politiek van Schröder. De nieuwe partij spreekt zich fundamenteel uit tégen de neoliberale politiek en neemt het op voor de sociale rechten en verworvenheden.

Uiteraard gaat het niet meteen om een antikapitalistische partij, maar de meeste antikapitalistische stromingen in Duitsland steunen de partij wel (ISL, Duitse afdeling Vierde Internationale, de Duitse IST-afdeling Linksruck, de CWI-afdeling SAV etc.). Toen de ex-SPD-topman Oskar Lafontaine besloot om het gezicht van de campagne te zijn in Westelijk Duitsland, kreeg de partij nog een extra duw in de peilingen. In ieder geval maakt de doorbraak van de Linkse Partij - net als de overwinning tegen de Europese Grondwet in Frankrijk - duidelijk dat linkse alternatieven vandaag in eerste instantie groeien uit breuken in de brede arbeidersbeweging, met het neoliberalisme als splijtzwam.

Opvallend was de onmiddellijke banvloek van alle andere partijen over de nieuwe linksen. Op de avond van de verkiezingen weigerden alle partijen, van groenen tot liberalen, zelfs maar een gesprek met de Linkse Partij. Begrijpelijk, gezien de partij de enige is die de neoliberale consensus doorbreekt en dus wenst te werken op een fundamenteel andere politieke basis. Natuurlijk kan je de andere partijen niet

zomaar over één kam scheren. Natuurlijk bestaat er een verschil tussen de Groenen en pakweg de CSU. Maar wat een gesprek onder al deze partijen mogelijk maakt is de consensus over het fundamentele socio-economische beleid, zoals het gepromoot wordt door de Europese Unie.

Hoewel de meeste media daags na de Duitse verkiezingen ironiserend kopten dat er "enkel winnaars" bleken te zijn in Duitsland, zou je evengoed kunnen beweren dat er naast de Linkse Partij eigenlijk enkel maar verliezers staan. De CDU/CSU van Angela Merkel verloor niet alleen ten opzicht van de uiterst gunstige resultaten die ze kreeg toegeschreven in de peilingen, maar verloor ook gewoon ten opzichte van de vorige verkiezingen. Ze strandde op 35% (-3.5%). Merkel kon zich nog optrekken aan de idee dat haar partij voortaan wel de grootste is, als je tenminste CDU en CSU als één partij beschouwt. Vermits Schröder dat nu even niet wilde, riep hij zichzelf dan maar als winnaar uit. Maar ook dat soort van virtuele realiteit verhindert niet dat zijn partij volgens de naakte cijfers méér dan 4% verloor en het voortaan met slechts 34.2% van de stemmen moet stellen, een historisch lage score. De groenen verloren lichtjes, maar hun politiek project is niet langer mogelijk. De Groenen maakten van de verderzetting van rood-groen hun inzet en die verloren ze. Rood-groen is mathematisch niet meer mogelijk. Dat is, hoe je het ook draait of keert, een streep door de groene rekening. Voorts zijn er de liberalen van de FDP, die weliswaar een reële winst lieten optekenen en stegen tot boven de 10% van de stemmen. Maar hier geldt een beetje het zelfde verhaal als voor de

Groenen; de liberalen zetten zich tijdens de campagne keihard af tegen rood-groen en kopman Guido Westerwelle zag voor zichzelf al een plaatsje weggelegd in een rechts-conservatief CDU-FDP kabinet. Maar ook die droom werd stukgeslagen met de uitslag van 18 september.

Mathematisch blijven er dus vier coalities mogelijk in Duitsland. Ten eerste een CDU-SPD coalitie. Mathematisch geen probleem, maar electoralistisch bekeken minder evident gezien de bitse kiesstrijd tussen Schröder en Merkel. Om een duidelijkere breuk met het verleden te maken zou de CDU naast Merkel als Kanselier ook een plaatsje voor de FDP in de regering kunnen eisen. In beide scenario's betekent dit de aftocht van Schröder. Die voelt zich echter na de uitslag evenzeer te sterk om zomaar aan de kant te gaan. Dat biedt eventueel nog een kansje voor een anti-CDU coalitie van SPD, Groenen en FDP, een Duits paars-groen zeg maar. Maar ook dat is verre van evident gezien de FDP op de verkiezingsavond nog een veto uitsprak tegen een coalitie met de Groenen. Mathematisch zou het tot slot ook mogelijk blijven dat er een coalitie komt van CDU, FDP en Groenen, maar politiek gezien lijkt dit haast uitgesloten.

Slechts één zaak staat dus vandaag vast. Voortaan levert de Linkse Partij méér dan 50 parlementairen in de Bundstag. Aan hen de taak om het neoliberalisme de pas af te snijden en de vertolkers te zijn van de strijd aan de basis. En gezien de SPD haast zeker deel uit zal maken van de volgende regering zal het debat over de koers van de linkerkzijde ook de komende jaren blijven domineren in Duitsland. ■

De Fondation/Ernest Mandel/Stichting organiseert
samen met de Formation Léon Lesoil en de Fondation Marcel Liebman :

Colloquium, receptie en filmvoorstelling



Opgedragen aan

Ernest Mandel

1923-1995

Programma:

Van 9u30 tot 18u

Colloquium over **Ernest Mandel**, een creatief denker

Vier sessies:

1 Ernest Mandel, de theorie van de lange golven en het neoliberale kapitalisme

Met Michel Husson en Francisco Louça, Jacques Gouverneur (o.v.)

2 Ernest Mandel en de 'revolutionaire partij' van de 21ste eeuw

Met Mateo Alaluf, Georges Dobbeleer, Guy Desolre, François Vercammen, David Dessers

3 Ernest Mandel en de ecologische kritiek van het kapitalistisch ontwikkelingsmodel

Met Daniel Tanuro, Gaby Maissin, Isabelle Stengers, Michael Löwy

4 De politieke actualiteit van Ernest Mandel

Met Eric Corijn, Eric Toussaint, François Vercammen, Tariq Ali, Francisco Louça, Daniel Bensaid, Céline Caudron

18u - 21u

Receptie en Filmvoorstelling

Het colloquium wordt gevolgd door een receptie met buffet, bar en boekenstand, aangeboden door de SAP.

Korte toespraken door Céline Caudron en David Dessers

In avant-première:

"Ernest Mandel, een leven voor de revolutie"

Een nieuwe film van Chris Den Hond uit 2005, 60 min. Ingeleid door **André Henry**, voormalig syndicaal afgevaardigde van ex-Glaverbel.

Praktische info:

Zaterdag 19 november 2005,
van 9u15 tot 21u.
Zaal EPEE, Zwaardstraat 8, 1000 Brussel.
Vertaling voorzien.
Toegang: 5 € (2,5 euro voor kleine inkomens)
Iedereen welkom!

Inschrijven en meer info via

www.ernestmandel.org
info@ernestmandel.org

Of: François Vercammen, FEMS, Fondation-Ernest Mandel-Stichting, David Van Beverstraat 58, 1150 Brussel, 02 771 96 59, inprecor.europe@skynet.be;
Formation Léon Lesoil, Ataulfo Riera, Plantinstraat 20, 1070 Brussel, 0476/900.997
Fondation Marcel Liebman, Avenue Janne 44, 1050 Brussel, 02 650 34 31

Vraag de infobrochure over het colloquium via info@ernestmandel.org of via de Rood-redactie!

Lezers reageren...

VLADY

In het septembernummer schrijft T. Tillier over Vlady Kibalchich: "Tijdens de burgeroorlog in Spanje militeerde hij in de rangen van de POUM. Nochtans blijft het front gesloten voor de zoon van Victor Serge. Hem rest de kunst".

Een voorstelling van zaken die verwarring en erger kan veroorzaken.

Vlady stuurde vanuit Frankrijk een aanvraag tot lidmaatschap naar de *Juventud Comunista Ibérica*, de jeugdorganisatie van de POUM, maar hij militeerde nooit in Spanje, laat staan aan het front. Het enige POUM-lokaal dat hij frekwenteerde was dat van Parijs, dat onder leiding stond van Narcis Molins i Fabregas die Vlady vooral aanzette om zich met kunst bezig te houden.

Er hoeven geen onwaarheden verteld of - erger - nieuwe mythes gecreëerd te worden, zeker niet in het geval van Vlady, wiens figuur dit niet nodig heeft om de 'toets van de geschiedenis' te doorstaan.

De geschiedschrijving over de Spaanse revolutie en burgeroorlog staat immers bol van die onwaarheden en bewust gecreëerde mythes, niet in het minst de stalinistische. Sinds er midden jaren negentig een neo-franquistisch offensief aan de gang is dat handig gebruik maakt van deze stalinistische mythes, kunnen we ons best meer dan ooit tot de strikte feiten houden.

In werkelijkheid was het Vlady's vader, Victor Serge, die formeel lid was van de POUM en vooral als taak had, gezien zijn uitgebreide internationale contacten, het internationale comité waar de POUM deel van uitmaakte te helpen uitbouwen.

Vlady, die tijdens de Spaanse burgeroorlog met z'n ouders in Parijs verbleef, vluchtte bij de Duitse inval naar Zuid-Frankrijk om daarna naar Mexico te emigreren waar hij tot het eind van zijn leven verbleef.

Vincent Scheltiens

EUROPESE GRONDWET

De discussie over de Europese Grondwet zoals ze meestal gevoerd wordt links van de sociaal-democratie, lijkt me weinig verhelderend te zijn. Het debat in het laatste nummer van Rood tussen Negri en Cannavò illustreert dat eens te meer.

Negri's illusies over het Europese model zijn natuurlijk (wat moet je van de auteur van een draak als *Empire* anders verwachten?) niet heel verhelderend (hoewel de krachtsverhoudingen voor de Europese arbeidersbeweging nog altijd beter zijn dan in de US), en de kritiek van Cannavò dat "een overwinning van het Europese kapitalisme geen haar beter is dan een overwinning van het Amerikaanse kapitalisme" wil ik in principe onderschrijven.

Nochtans heb ik een probleem met het "Neen tegen de Grondwet"-kamp. Niet omdat ik dit voorstel van Grondwet goed vind, maar wel omdat de benadering van het neen-kamp defensief is, en zich beperkt tot het terrein van de sociale bewegingen en hun objectieven. Het lijkt me dat een Europees politiek perspectief ontbreekt. Wat wil ik hiermee zeggen? Het neen-kamp gedraagt zich als het ware alsof er geen Europees beslissingsniveau bestaat. Neen zeggen tegen Europa komt *de facto* neer op ja zeggen tegen het Europa dat nu bestaat, tenzij men een terugval op het nationale niveau zou voorstaan (wat me noch realistisch, noch wenselijk lijkt).

Als we dat nationale alternatief buiten beschouwing laten, kunnen we het probleem dus niet benaderen in termen van "Voor of tegen Europa" maar wel van "Welk Europa?". Tot daar geen probleem: we hebben het al tientallen jaren over "Tegen het Europa van het kapitaal" of nu "Tegen het neoliberale Europa" en "Voor het Europa van de arbeiders".

Terecht natuurlijk.

Het probleem is echter dat een

politiek luik ontbreekt. De Europese realiteit van nu is dat er een Europese beslissingsruimte bestaat (een combinatie van de Europese raad, die bestaat uit nationale regeringen die essentieel op hun binnenlands beleid afgerekend worden, en quasi ongecontroleerde Europese uitvoerende en gerechtelijke instellingen) waar belangrijke beslissingen genomen worden, die nationale regeringen of parlementen vaak niet zouden durven nemen, en waarvan ze nu de verantwoordelijkheid op Europa kunnen terugwijzen. Wat we nu hebben is een Europese beslissingsruimte zonder Europese publieke, politieke ruimte. Nu is de "plaats" van de politieke ruimte niet zo maar een neutrale zaak waar de sociale beweging onverschillig tegenover kan blijven. Het is in grote mate de plaats van de politieke ruimte die de hoofdfocus van de sociale beweging bepaalt. Zo zal je zien dat mobilisaties nog altijd veel gemakkelijker zijn op nationaal niveau, of ook dat b.v. Europese verkiezingscampagnes meestal door nationale thema's gedomineerd worden omdat het Europese politieke niveau niet relevant lijkt.

Daarom denk ik dat één van de objectieven van de linkerkant de verdieping en grondige democratisering van de Europese instellingen moet zijn. Dat betekent helemaal niet dat ik een "Ja" voorsta. Het betekent wel dat een simpel "Neen tegen de neoliberale grondwet" niet volstaat, maar dat er moet gemobiliseerd worden voor een ander Europa, niet alleen wat betreft zijn doelstellingen en politiek (daarover zal geen discussie bestaan), maar ook wat betreft de instellingen. Een concreet voorstel van ordewoorden moet je hier niet verwachten, tenzij misschien eens terugdenken aan de klassieke oproep voor een (echte, democratische) constituant. De democratische revolutie in Europa is ook één van de taken van de "Neen"-beweging en één van de kansen van de Europese sociale beweging.

Frans Oedelare



Vlady

Bij de dood van Erik Matthys (1945-2005)

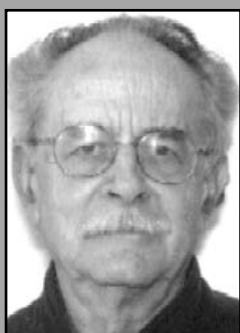
Totaal onverwacht overleed Erik Matthys. Erik was slechts 60 jaar oud, maar kon niettemin terugblikken op een rijkgevoeld leven. Hij verdiende zijn brood als leerkracht, trachtte zijn vriendin en zoon als gelijken lief te hebben en probeerde vooral overal en altijd eerlijk te blijven. Van in zijn jeugd stond hij afwijzend tegenover de gevestigde wanorde. Die afwijzing zette hij in de jaren '60 om in een engagement voor de socialistische revolutie. Hij werd lid van de Socialistische Jonge Wacht (SJW), die hij mee hielp uitbouwen tot revolutionaire organisatie in de jeugd. In 1970 vervoegde hij de rangen van de Revolutionaire Arbeidersliga (RAL), de organisatie die ontstond uit een fusie van de SJW met de *Union de la Gauche Socialiste* (UGS) uit Brussel en de Parti Wallon des Travailleurs.

Te Antwerpen werd Erik één van de trekkers van de lokale afdeling van de RAL. Hij was aanwezig tijdens de Vietnam-betogingen, aan de Limburgse mijnen, bij de dokstaking, de scholierenbetogingen tegen Vandenboeynants en de solidariteitsacties met de revoltes en revoluties in Griekenland, Portugal, Angola, Mozambique, enz. Oudere kameraden herinneren zich ongetwijfeld zijn inzet tijdens de stakingsacties bij Bell in de jaren '70. In die tijd waakte Erik ook als een kloek over het voornaamste propagandawapen uit die tijd: de stencilmachine. Tussen al die acties door hielp hij onder meer bij het tot stand komen van een marxistische boekhandel, eerst in de Veke- en dan in de Keizerstraat. De nederlagen die de internationale arbeidersbeweging meer en meer troffen, eisten ook bij

Erik hun tol. Hij trok zich eind jaren '70 terug uit het actief-militante leven, zonder evenwel zijn revolutionair-marxistisch gedachtengoed te verloochenen. Als wij, militanten van de SAP, materiële of praktische steun nodig hadden, dan konden we steeds bij hem terecht. Zoals gezegd, trachtte Erik altijd en overal eerlijk te zijn. Dat werd hem niet altijd in dank afgenomen, omdat hij daarvoor wat scherp kon overkomen. Jongeren die hem gekend hebben, weten en appreciëren dat hij zich tegenover hen nooit neerbuigend of paternalistisch gedroeg. Wij wensen Ella, zijn levensgezellin en Jesse, zijn zoon, veel moed en sterkte. Samen met hen eren wij Erik Matthys, een revolutionair, een lieve vader en een eerlijk man.

P.V.

Pierre Broué (1926-2005)



De revoluties en de revolutionairen van de 20ste eeuw zijn hun beste geschiedschrijver kwijt: Pierre Broué, historicus en trotskistisch militant is gestorven op 26 juli in Grenoble. Hij werd 79 jaar.

Pierre Broué wordt geboren in 1926 en wordt reeds op jonge leeftijd getroffen door de gebeurtenissen van zijn tijd: de fascistische rellen in Parijs op 6 februari 1934, de golf van solidariteit met de stakers van juni 1936, de opstand van de Spaanse massa's tegen Franco tijdens diezelfde zomer. Op 14-jarige leeftijd, in 1940, leest hij gepassioneerd 'De geschiedenis van de Russische revolutie' van Léon Trotski. Tijdens zijn middelbare studies in Parijs tracht hij te militeren in de rangen van de clandestiene communistische jeugd, maar hij wordt uitgesloten omwille van zijn trotskistische sympathieën. Hij wordt ervan beschuldigd interna-

tionalistische agitatie te willen organiseren gericht naar de Duitse soldaten...

Zoals Jean Birbaum het schrijft in "Le Monde" van 28 juli "besliste Broué op 18-jarige leeftijd, in 1944, tegelijkertijd een militant en een intellectueel te willen worden." Hij wordt geschiedenisleraar in Grenoble en eveneens een actief lid van de Franse afdeling van de Vierde Internationale. Die afdeling kent een splitsing, waarna Broué de kant kiest van de 'lambertistische' meerderheid, al heeft hij zich nooit verbonden met de meest sectaire standpunten van de Lambertisten. In 1989 breekt hij weer met die stroming en komt hij terug dichterbij de Vierde Internationale te staan.

Zijn werk als historicus is van uitzonderlijke kwaliteit. In 1961 publiceert hij samen met Emile Temine "Révolution et guerre d'Espagne" waarin hij de contra-revolutionaire rol van de stalinistische USSR en de Spaanse PC belicht. In 1963 verschijnt zijn geschiedenis van de bolsjevistische partij en in 1971 schrijft hij een boek over enkele dramatische pagina's uit de geschiedenis, getiteld

"Révolution en Allemagne 1917-1923". Maar zijn belangrijkste werk is zonder twijfel zijn monumentale biografie van Trotski, ondermeer gebaseerd op de archieven van Trotski, die zich aan de universiteit van Harvard in de VS bevinden en die sinds 1980 raadpleegbaar zijn.

Op 10 december 1988 organiseert de LCR, onze Franse afdeling, in Parijs een feest ter ere van vijftig jaar Vierde Internationale, ondermeer in aanwezigheid van de kleinzoon van Trotski. Ook Pierre Broué is van de partij. Hij is dan net terug uit Moskou waar hij de net geopende archieven bestudeerde. Hij stelt er dat "Trotski stilaan een plaats begint te krijgen in de geschiedenis van de Sovjet Unie". Op 30 april 1989 ontmoeten we Pierre tijdens een meeting van de SAP in Brussel, waar hij een toespraak houdt in het gezelschap van Ernest Mandel en Louis Van Geyt.

We nemen met pijn in het hart afscheid en we kunnen enkel bewondering opbrengen voor het werk van een historicus en een militant die trouw bleef aan de socialistische revolutie.

GEORGES DOBBELEER

There **WAS** a house in New Orleans

De septemberzon doet deugd aan mijn vel terwijl ik in de tuin de laatste pagina van dit staatsgevaarlijk blad probeer vol te kriebelen. 't Is vandaag een middel om aan de afwas te ontsnappen ook. Ik ben voor de nieuwe man, maar hij moet ook niet te nieuw zijn of ie wordt te breekbaar. Gelukkig is er Rood nog. Ja 't moet vandaag of de baas is boos.

Ik ben zot van de herfst. Bladeren krijgen andere kleuren, groen wordt rood. Eekhoorntjesbrood, kastanjeboleten en gele stekelzwammen staan geduldig te wachten tot ik met mijn mesje voorbijloop. De basilicum is rijp om hem tot pesto te draaien. Okkernoten, kastanjes, hazelnoten en bessen, overheerlijk. De druivelaar die thuis zijn trossen afwerpt, de kruiden die hun geuren in olie, azijn of alcohol stoppen... Man man man...Ik wil leven van de jacht en de visvangst. De rest van de tijd breng ik door in het Zoniënwood. Met een schapenvel rond mijn achterste, een everzwijn voor de neus en een schuimende liter bier in de poten zit ik te dobbelen met stam(in)egenoten Desserix (de bard) en Didi de Parix...

Ik ben in deze periode meestal wat gevoeliger voor alles wat met natuur te maken heeft. Je kan er ook moeilijk naast kijken. De laatste maanden doet moeder natuur haar best om zéér goed op te vallen. Dat heeft uiteraard niets te maken met de manier waarop wij ons eigen nest bevullen, ook niks met klimaatsomstandigheden of opwarming van de aarde. Niets! En varkens kunnen vliegen. In de VS hebben we kunnen zien hoe een wereldmacht waar de staat tot een maximum 'ontvet' wordt, op den duur te weinig vlees aan het lijf heeft. Het staatsapparaat is er dermate ontwricht dat men nog nauwelijks het niveau haalt van een ontwikkelingsland als een grote hulpactie op touw gezet moet worden. Iran deed het beter na zijn aardbeving. *Pauvre* Bush. Ik zie Fidel al in zijn baard lachen als hij kan verklaren dat Cuba eventueel hulp wil aanbieden. En die hooghartige yanks, die slaan dat nog af ook. Die laten hun volk nog liever krepere. 't Zijn toch grotendeels negers mijnheer, en allicht zitten er ook wat verdorven jazzmuzikanten tussen. Ik erger me blauw als ik Bush hoor

zeggen dat hij fouten gemaakt heeft. Neem dan ontslag man! Wat zou ik die snotter graag eens een paar muilperen op zijn façade geven. Iedereen mag mee doen. Misschien vragen we wel een paar euro's deelnamegeld. Dat kan altijd wel ergens gebruikt worden om één of ander noodlijdend initiatief te redden.

Laat al die mannen en vrouwen die voor liberalisering pleiten ginder maar eens zeven dagen tot aan de kin in het water weken. Sorry, kunnen je niet helpen, er is teveel staat mijnheer!

Hoe minder die staat om het lijf heeft, hoe méér hij orde en tucht verwacht van zijn troepen. Er hangt te weinig vrijheid in de lucht, behalve dan om te ondernemen. Alles wordt elektronisch bijgehouden, op een fanatieker manier dan Orwell kon voorzien. Er komen camera's, telefoontap is weer een *topic*. Partijen scherpen hun tucht aan. U vermoedt het niet, maar in ons allen zit een klein Osamaatje Bin Laden verborgen dat elk moment kan losbarsten en een papieren vlieger doet neerstorten op het net opgekalfaterde atomium.

Neem nu de nieuwe gemeentewet. Die bepaalt plotseling dat gemeenteraadsleden onder het beroepsgeheim vallen zonder te omschrijven waarop dat slaat. Parlementairen hebben een duidelijke regeling die bepaalt dat ze geen zaken uit geheime zittingen openbaar mogen maken. Die voor de raadsleden zegt alleen dat we 'geen geheimen mogen bekend maken'. Als daar niets aan verandert dan zijn kritische gemeenteraadsleden loslopend wild dat ten allen tijde kan geschoten worden. Een brief valt onder het briefgeheim en alles wat je naar buiten brengt kan strafbaar zijn. Gedurende mijn tienjarige carrière als raadslid in Herzele hadden ze me al twintig keer in de doos gedraaid.

Als je volgende keer geen column meer vindt op deze plaats, beste lezer, dan weet je het. Je kan me komen bezoeken in de amigo van Oudenaarde. Fruit mag je meebrengen. Neem gerust appelsienen, daar kan je met een injectienaald nog wat jenever in spuiten. Dank!

FILIP DE BODT

inhoud

ALTERNATIEVEN	2
Solidariteit met gevangen Palestijnse vrouwen	
EDITO	3
Duitsland kiest links!	
PALESTINA	4
Exclusief interview Ahmet Saadat	
ECO-LOGISCH	6
Een niet zo natuurlijke ramp	
WALLONIË	8
Een liberaal plan zonder de liberalen	
CAMPAGNE	10
Over de lusten van lasten	
DEBAT	12
Quota voor etnisch-culturele minderheden	
POLITIEK	14
Het einde van het 'sociaal-liberalisme'	
CULTUUR	17
Linkse skinheads, jawel	
INTERVIEW RAOUL MARC JENNAIR	18
"De Europese constructie is a-democratisch!"	
ANTWERPEN	20
Een kentering aan de basis	
PLANEET ZONDER VISA	22
Stilte! Hier wijst men uit...	
LINKS IN EUROPA	24
Spectaculaire doorbraak van de nieuwe Linkspartij	
ERNEST MANDEL	26
Colloquium	
LEZERS REAGEREN	27
DE ONZEN	28

Rood

De wereld begrijpen om hem te veranderen.

Rood is een socialistisch maandblad dat wil bijdragen aan de opbouw van een antikapitalistisch politiek alternatief in België en Europa. **Rood** brengt verslag uit over de sociale strijd in België en elders. **Rood** wil ook een revolutionair-marxistische kijk bieden op de actualiteit. **Rood** opent haar kolommen voor iedereen die actief is in de beweging voor een andere wereld en wil met alle partners het debat aangaan over de noodzaak van een politiek alternatief voor de huidige linkerzijde. Het blad wil een kruispunt zijn waar linkse activisten elkaar tegen het lijf lopen. Zo wil **Rood** samen met anderen een politiek perspectief uittekenen voor de sociale bewegingen en de arbeidersbeweging.

www.sap-pos.org